Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3 1/2 πέννες.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατρία 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος | *Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1929* | *Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 40*

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ δίψα γιὰ περιπέτειες καὶ κατακτήσεις ἔκαμε, ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ἐποχές, τοὺς ἀνθρώπους νὰ θαλασσοποροῦν καὶ νὰ ἐξερευνοῦν ἄγνωστες ἀκτὲς καὶ χῶρες. Τὰ ταξίδια αὐτὰ δὲν γινόταν ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια. Ἔμοιαζαν περισσότερο μὲ τὸ ψάξιμο τῶν ἀγρίων θηρίων γιὰ καινούργια θηράματα, παρὰ μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀθώους περιπάτους τῶν περιηγητῶν ἢ μὲ τὰ τελευταῖα εὐγενικὰ κατορθώματα τῶν ἀεροπόρων.

Στὶς ἀρχαιότατες ἐκεῖνες ἐποχές, δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο τὸ δίκαιο τοῦ πιὸ δυνατοῦ. Ἀλόϊμονο στὸν ἄνθρωπο ἢ στὸ λαὸ ἐκεῖνο, ποὺ τὰ πλούτη του θὰ κινοῦσαν τὸ φθόνο ἑνὸς δυνατοῦ. Ἡ πειρατεία εἶναι πράξη νόμιμη καὶ ἀναγνωρισμένη καὶ ὁλόκληροι λαοί, ναυτικοὶ ἰδίως καὶ παράλιοι, ζοῦν ἀπὸ τὰ λάφυρα.

Ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰάσωνος, ποὺ ξεκίνησε μὲ τοὺς Ἀργοναύτες γιὰ τὴ μακρυνὴ Κολχίδα, νὰ πάρει τὸ Χρυσόμαλλο Δέρας. Οἱ θρύλοι, βλέπετε, ἔτρεχαν ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ὅτι στὴν τάδε χώρα ὑπάρχουν ζῶα μὲ χρυσὸ μαλλὶ ἢ ὅτι τρέχουν ρυάκια γεμάτα μάλαμα κι' ἀσήμι.

Ἀρχαιότατοι, συστηματικοὶ θαλασσοπόροι ἦταν οἱ Φοίνικες. Ὁ φανερὸς σκοπός τους ἦταν τὸ ἐμπόριο. Ἀλλὰ στὸ βάθος ἦταν κοινότατοι πειρατὲς ποὺ δὲ δίσταζαν διόλου νὰ λῃστέψουν παράλιες πόλεις ἢ νὰ κρατήσουν αἰχμάλωτους τοὺς ἐμπόρους, ποὺ συναλλάσσονταν μαζί τους. Στοὺς χρόνους ἐκείνους, ἐμπόριο καὶ πειρατεία ἦταν σχεδὸν τὸ ἴδιο πρᾶγμα κι' οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές τους ἁρματωμένοι ὡς τὰ δόντια.

«Ἔγινε δεκτὸς στὸ παλάτι τῶν Βερσαλλιῶν . . .»
(Σελ. 470, στ. α'.)

Ἡ ναυτιλία περιοριζόταν τότε στὴν ἀκτοπλοΐα, ἀλλὰ περνοῦσε τεράστιες ἀποστάσεις. Οἱ Φοίνικες ἔφτασαν στὴν Ἱσπανία ὅπου βρῆκαν ἀληθινὸ Ἐλδοράδο. Μάζευαν χρυσάφι στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, χωρὶς νὰ σκάδουν, καθὼς γινόταν στὴν Καλιφορνία πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ περίπου χρόνια. Πέρασαν μὲ τόλμη τὶς Στῆλες τοῦ Ἡρακλέους (τὸ σημερινὸ Γιβραλτάρ), ἀκολούθησαν τὶς ἀκτὲς τοῦ Μαρόκου καὶ κατέβηκαν ὡς τὴ Σενεγάλη. Ἄλλοι προχώρησαν πρὸς τὸ Βορρᾶ κι' ἔφτασαν στὶς χῶρες «τῆς ὀμίχλης καὶ τοῦ χαλκοῦ», ποὺ φαίνεται πὼς ἦταν ἡ Βρετταγία κι' ἡ Ἰρλανδία.

«Αἰχμαλωτίσθηκε 'κι' ὁ σοφὸς μαθηματικὸς κι' ἀστρονόμος Ἀραγό . . .» (Σελ. 470, στ. α'.)

Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, κυριάρχησε στὶς ἀνατολικὲς χῶρες ἡ φήμη ὅτι στὴ Δύση ὑπῆρχαν ἄλλες μὲ πλούτη ἀμύθητα, κι' ἡ ὀπτασία τῶν ἐπίγειων αὐτῶν παραδείσων ὁδήγησε ἀργότερα, ὕστερ' ἀπὸ ὁλάκερους αἰῶνες, τοὺς Ἄραβες πειρατὲς στὶς τεράστιες ἐπιχειρήσεις τους.

Οἱ Ἄραβες αὐτοὶ ἔγιναν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν θαλασσῶν. Ἡ κυριαρχία τους ἁπλωνόταν στὴ Συρία, στὴν Αἴγυπτο, στὴν Τριπολίτιδα καὶ σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἱσπανία. Οἱ ἀκτὲς τῆς Δύσης ὀχυρώνονται μὲ φρούρια καὶ πύργους, γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὶς προσβολές. Ὕστερα ἀρχίζουν οἱ εἰσβολὲς τῶν Μογγόλων στὴ Βαγδάτη κι' οἱ πόλεμοι μὲ τὸ ἀραβικὸ χαλιφᾶτο τῆς Ἱσπανίας, κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναρχία βοηθᾶ τοὺς πειρατές, ποὺ γίνονται τώρα πιὰ οἱ ἀληθινοὶ κυρίαρχοι τῶν θαλασσῶν.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (1580 μ. Χ.) ἀκμά-

ζει κι' ὁ περιβόητος Κὲρ-Ἐντὶν-Βαρβαρόσσας, σουλτάνος τοῦ Ἀλγερίου καὶ σύμμαχος τῶν Τούρκων. Τὸ Ἀλγέριο γίνεται τότε τὸ στρατηγεῖο τῶν πειρατῶν. Ἕνας Ἑβραῖος πουλεῖ στὸ σουλτάνο τὸ μυστικὸ τοῦ πρώτου πυροβόλου κι' ἡ πόλη τότε γίνεται σωστὴ ἀποθήκη λαφύρων καὶ ἀπέραντη φυλακὴ αἰχμαλώτων.

Στὰ 1541, ὁ Κάρολος Κουΐντος διοργανώνει ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Βαρβαρόσσα μαζὶ μὲ Ἰσπανούς, Γερμανούς, Ἰταλούς, Φλαμανδοὺς καὶ Μαλτέζους. Παθαίνει ὅμως παγολεθρία μπροστὰ στὸ Ἀλγέριο, καὶ τότε οἱ πειρατὲς ἐπονομάζουν «ἀνίκητη» τὴν πόλη τους. Ὁ Βαρβαρόσσας, γεμάτος θράσος μὲ τὶς ἐπιτυχίες του, ἐπιχειρεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν Προβηγκία καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισή του μπροστὰ στὴ Μασσαλία μὲ 150 καράβια! Ὁ Φραγκίσκος ὁ Α' ἀναγκάστηκε τότε νὰ τοῦ πληρώσῃ ὀχτὼ χιλιάδες σκούδα γιὰ νὰ φύγει.

Ὁ Βαρβαρόσας γυρίζει θριαμβευτικὰ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ λεηλατεῖ τώρα πιὰ σχεδὸν ὅλη τὴν οἰκουμένη μὲ τὶς συμμορίες του. Χιλιάδες ἀναρίθμητες ἀπὸ αἰχμάλωτους ἦταν στιβαγμένοι στὶς φυλακὲς τῆς Μπαρμπαρίας καὶ περνοῦσαν ἀφάνταστα μαρτύρια. Κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ἦταν 36 χιλιάδες οἱ αἰχμάλωτοι τῶν πειρατῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρέθηκαν καὶ ἄνθρωποι ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι. Ὁ Θερβαντές, ὁ συγγραφέας τοῦ «Δὸν Κιχώτη» αἰχμαλωτίσθηκε στὰ 1575 κι' ἐλευθερώθηκε ἀφοῦ ὁ πατέρας του ἔδωσε ὅλη του τὴν περιουσία στὸν ἀρχικουρσάρο Δαλῆ-Μαμῆ, κι' ἀφοῦ ἔμεινε φυλακισμένος πέντε ὁλάκερα χρόνια. Στὰ 1605 αἰχμαλωτίσθηκε ὁ Ἅγιος Βινκέντιος, καὶ ἀργότερα, στὰ 1807, ὁ σοφὸς μαθηματικὸς κι' ἀστρονόμος Ἀραγό.

Τὸ πρῶτο κράτος, ποὺ ἦρθε σὲ συνενοήσεις μὲ τοὺς πειρατὲς ἦταν ἡ Γαλλία. Ὁ Ἑρρῖκος ὁ Δ' κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ συμφωνίες νὰ σέβωνται οἱ πειρατὲς τὴ Γαλλικὴ σημαία. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Ἀλγερινοὶ πολὺ εὔκολα παρεβίαζαν τὶς συμφωνίες κι' αὐτὸ ἔγεινε ἀφορμὴ τῆς ναυτικῆς ἐκστρατείας τοῦ 1683, ποὺ βάστηξε πέντε χρόνια. Ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ εἰρήνη μεταξὺ τοῦ Ἀλγερίου καὶ τῆς Γαλλίας.

Ἀργότερα, στὰ 1699, οἱ Ἀλγερινοὶ ζήτησαν τὴ φιλία τοῦ γαλλικοῦ στέμματος κι' ὁ Μεγάλος Ναύαρχος Μουλεΐ-Ἰσμαὴλ-Μπὲν-Ἀΐσσὰ Ραΐς μπῆκε σὲ μιὰ μεγαλόπρεπη φρεγάτα καὶ βγῆκε στὴ Βρέστη. Ἔγινε δεκτὸς στὸ παλάτι τῶν Βερσαλλιῶν κι' ἡ ἐξυπνάδα του κι' ἡ διπλωματία του τὸν ἔκαμαν δημοφιλέστατο. Τὸν ρώτησαν, λένε, γιατὶ στὴ χώρα του ἔπεσαν τότε οἱ ἄντρες πολλὲς γυναῖκες. Κι' ὁ ἐξυπνος ἀλγερινός, γιὰ νὰ κολακέψῃ τὶς γαλλίδες, ἀπάντησε: — Γιατὶ ἐμεῖς μόνο σὲ πολλὲς γυναῖκες τοῦ τόπου μας μποροῦμε νὰ βροῦμε τὶς χάρες, ποὺ βρίσκετε σεῖς μαζεμένες σὲ μιὰ γαλλίδα.

Στὰ τελευταῖα ὅμως ὁ Μουλεΐ-Ἰσμαὴλ τὸ πῆρε ἀπάνω του καὶ τόλμησε νὰ ζητήσει σὲ γάμο μιὰ γαλλίδα πριγκήπισσα Τότε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' θύμωσε καὶ διέταξε νὰ τοῦ δείξουν τὴν πόρτα.

Ὡστόσο οἱ ἐμπορικὲς σχέσεις τῶν δυὸ χωρῶν πληθαίναν ὁλοένα κι' οἱ γάλλοι εἶχαν ἱδρύσει ἐμπορικὰ κέντρα στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀλγερίας. Ζήτησαν τότε καὶ μερικὰ προνόμια κι' ἄρχισαν οἱ διαπραγματεύσεις κι' οἱ συζητήσεις. Ἀπάνω σ' αὐτὲς ὁ Μπέης τῆς Ἀλγερίας Χουσεὶν χτύπησε μὲ τὴ βεντάγια του τὸν πρόξενο τῆς Γαλλίας.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ποὺ ἔμεινε περίφημο στὴν ἱστορία, ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ στὴ γαλλικὴ κατάκτηση. Στὶς 14 Ἰουλίου 1830, οἱ Γάλλοι ἀποβιβάστηκαν στὸ Σιδὶ-Φερούχ καὶ σὲ λίγες μέρες τὸ Ἀλγέριο ἀναγκάστηκε νὰ συνθηκολογήσει: Ἡ Εὐρώπη ἀρχίζει πιὰ νὰ κυριαρχεῖ στὴ χώρα τῶν πειρατῶν.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ φωλιὰ τῶν κουρσάρων, ποὺ πυροπολοῦσαν ἐπὶ αἰῶνες ὅλη τὴ Μεσόγειο, εἶναι τώρα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ τὶς πιὸ πολιτισμένες ἀποικιακὲς πόλεις τοῦ κόσμου.

ΦΩΚΙΩΝ ΦΩΛΕΡΟΣ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀκόμη καὶ σ' ἐποχὲς οἰκονομικῆς στενοχωρίας, ποὺ ἡ θεία μου δὲν τοῦδινε ν' ἀγοράζει ἐφημερίδες, καθόταν καὶ χρωμάτιζε βιβλία δίχως εἰκόνες, δηλαδὴ χρωμάτιζε τὰ γράμματα! Τὰ ὀνόματα κόκκινα, τὰ ρήματα πράσινα, τὰ ἐπίθετα κίτρινα...

Σ' αὐτὸ τὸ περίεργο σπιτικὸ ζοῦσε τώρα καὶ κάμποσον καιρὸ ἡ κυρία Ἐσσέτ. Ἡ καϊμένη καθόταν στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ πολεμοῦσε νὰ φανῇ κι' αὐτὴ χρήσιμη: τοῦ σκούπιζε τὰ πινέλλα, ἔβαζε νερὸ στὶς μπογές...

Τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ ὁ θεῖος Μπατίστας αἰσθανόταν βαθύτατη περιφρόνηση γιὰ τὸ μπαμπὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς χρεωκοπίας μας, καὶ δὲν δυσκολευόταν νὰ λέει μπροστὰ στὴ μαμμὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ:

— Ὁ Ἐσσὲτ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται! Ὁ Ἐσσὲτ τὰ θαλάσσωσε! Ὁ Ἐσσὲτ δὲν ξέρει τὴ δουλειά του!

Ἄ, τί κουτὸς ποὺ ἦταν αὐτὸς ὁ θεῖος, ποὺ κατηγοροῦσε τόσο ἀπερίσκεπτα τὸ μπαμπά, μπογιατίζοντας μιὰ γραμματική! Ἀπὸ τότε ἀπάντησα κι' ἄλλους τέτοιους ἀνθρώπους στὴ ζωή μου. Φαντάζονται πὼς εἶναι σπουδαῖοι καὶ κατηγοροῦν τοὺς ἄλλους, ἐνῷ δὲν εἶναι ἄξιοι γι' ἄλλο τίποτα παρὰ γιὰ νὰ μπογιατίζουν γραμματικές.

Εὐθὺς μόλις ἔφθασα στὸ σπίτι τοῦ θείου Μπατίστα, κατάλαβα ὅτι ἡ μαμμὰ δὲν περνοῦσε καλά.

Τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα, μόλις εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι. Ἡ μαμμὰ πήδησε ἀπάνω ἀπὸ τὴ χαρά της, καὶ καθὼς καταλαβαίνετε, φίλησε τὸν Πιτσιρίκο της ἄπειρες φορές. Ὡστόσο ἐμοιαζε σὰ στενοχωρημένη, ἡ φωνή της ἦταν δειλὴ καὶ σιγαλή, καὶ κοίταζε πάντα μέσα στὸ πιάτο της. Τὸ ἁπλὸ καὶ μαῦρο φόρεμά της μοῦ προξένησε λύπη.

Ὁ θεῖος κι' ἡ θεία μοῦκάναν ψυχρὴ ὑποδοχή. Ἡ θεία μάλιστα μὲ ρώτησε τρομαγμένη ἂν εἶχα φάει, κι' ἐγὼ ἐννοεῖται βιάστηκα νὰ τῆς πῶ ναί καὶ τότε μόνο τὴν εἶδα ν' ἀναπνέει ἐλεύθερα.

— Ἔχετε διακοπές; μὲ ρώτησε ὁ θεῖος.

Διακοπές, ἀκοῦς ἐκεῖ, μέσα στὸ χειμῶνα!

Ἀπάντησα ὅτι ἔδωσα παραίτηση ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ ὅτι πήγαινα στὸ Παρίσι νὰ βρῶ τὸ Ζὰκ καὶ νὰ ἐργασθῶ σὲ μιὰ καλὴ θέση, ποὺ μοῦ εἶχε βρεῖ. Τὸ εἶπα αὐτὸ τὸ ψέμμα γιὰ νὰ καθησυχάσω καὶ τὴ μαμμὰ καὶ νὰ μὴ χάσω καὶ τὴν ὑπόληψή μου μπροστὰ στὸ θεῖο Μπατίστα.

— Ἀφοῦ βρῆκες θέση καλή, εἶπε τότε ἡ θεία, πρέπει νὰ πάρεις μαζί σου καὶ τη μητέρα σου, γιατὶ ἐδῶ, ὅπως νὰ πεῖς, στενοχωριέται μακρυὰ ἀπὸ τὰ παιδιά της. Ἄλλη χάρη ἔχει ἡ ζωή, ὅταν εἶναι κανεὶς μαζὶ μὲ τὰ παιδιά του... Ὕστερα, γὰ σοῦ πῶ, Δανιήλ. Ἕνας ἄνθρωπος, ὅπως νὰ πεῖς, κοστίζει, καὶ ὁ θεῖος σου δὲν μπορεῖ νὰ κάθεται νὰ τὸν ***ἀρμέγει*** ὅλη ἡ οἰκογένεια...

— Ἀλήθεια, πρόσθεσε μπουκωμένος ὁ θεῖος, ὅλοι μὲ ***ἀρμέγουν***...

Ἡ ἔκφραση αὐτὴ τοῦ ἄρεσε καὶ τὴν ξανάπε πολλὲς φορές...

Ἡ μαμμὰ ἔτρωγε λίγο, μοῦλεγε καμμιὰ κουβέντα καὶ μὲ κοίταζε κρυφά, ἐνῷ ἡ θεία τὴν κατασκόπευε.

— Κοίταξε! ἔλεγε ἡ θεία στὸ θεῖο Μπατίστα. Ἡ ἀδερφή σου ἔχασε τὴν ὄρεξή της ἀπὸ τὴ χαρά της. Χτὲς πῆρε δυὸ φορὲς ψωμί, σήμερα μόνο μία.

Ἄχ, φτωχή μου μητερούλα! Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔπερνα τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ μαζί μου, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ τοὺς «ἀρμέγαμε»! Ἀλλὰ μὲ τί μέσα; Δὲν εἶχα παρὰ μόνο ὅσα χρειαζόνταν γιὰ τὸ εἰσιτήριό μου ὡς τὸ Παρίσι...

Οὔτε νὰ μιλήσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας μπορέσαμε, οὔτε νὰ φιλήσω τὴ μαμμά μου ὅσο ἤθελα μ' ἄφισαν. Ἡ θεία σκοῦπιζε τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ μᾶς κατασκόπευε, ὡς τὴν ὥρα ποὺ σηκώθηκα νὰ φύγω.

Ἡ καρδιά μου ἦταν βαρειὰ καθὼς πήγαινα στὸ σταθμό, καὶ τρεῖς-τέσσερες φορὲς ξανάκαναν τὸν ὅρκο νὰ ἐργαστῶ στὸ ἑξῆς μὲ θέληση, γιὰ νὰ μαζευτοῦμε πάλι ὅλοι μαζὶ στὸ σπιτικό μας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Στὸ Παρίσι. — Τὰ λαστιχένια παπούτσια

Ὅσο κι' ἂν ζήσω κι' ἂν γεράσω, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ πρῶτο μου ταξίδι στὸ Παρίσι μέσα σὲ βαγόνι τῆς τρίτης.

Ἦταν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ Φεβρουαρίου κι' ἔκανε ἀκόμη ἀρκετὸ κρύο. Ἔξω οὐρανὸς μολυβένιος, χιονόνερο, πλημμυρισμένα λειβάδια, γυμνὰ δέντρα. Μέσα μεθυσμένοι ναῦτες ποὺ τραγουδοῦσαν· χοντροὶ χωριάτες ποὺ κοιμόνταν μὲ τὰ στόματα ἀνοιχτὰ σὰν ψόφια ψάρια· γριές, παιδιά, παραμάνες καὶ ψύλλοι,—τέλος ὅλα ὅσα βλέπει κανεὶς στὸ βαγόνι τῶν φτωχῶν, μαζὶ μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ σκόρδου, τῆς ρακῆς καὶ τοῦ μουχλιασμένου ἀχύρου.

Στὴν ἀρχή, εἶχα ἐγκατασταθεῖ σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ βλέπω τὸν οὐρανό. Ἀλλὰ σὲ κάμποση ὥρα, ἕνας νοσοκόμος τοῦ στρατοῦ μοῦ πῆρε τὴ θέση, μὲ τὴν πρόφαση πὼς ἔπρεπε νὰ καθήσει ἀντίκρυ στὴ γυναίκα του. Κι' ἔτσι ὁ Πιτσιρίκος, χωρὶς νὰ τολμήσει νὰ διαμαρτυρηθῇ, καταδικάστηκε νὰ ταξιδέψει ἀνάμεσα σ' ἕναν χοντρὸ ἄνθρωπο ποὺ μύριζε μπαμπακόσπορο, κι' ἕναν τυμπανιστὴ τοῦ στρατοῦ, ποὺ ὁλοένα ροχάλιζε πάνω στὸν ὦμο του.

Τὸ ταξίδι βάσταξε δυὸ μέρες, ποὺ τὶς πέρασα στὴν ἴδια θέση, ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ὀγκίους μου, χωρὶς νὰ φάω τίποτα, γιατὶ δὲν εἶχα καθόλου χρήματα.

Μοῦμεναν ἀκόμη σαράντα λεπτά, ἀλλὰ τὰ φύλαγα προσεχτικά, μήπως δὲν ἔβρισκα ἀμέσως τὸ Ζὰκ στὸ Παρίσι, καὶ μ' ὅλη τὴν πεῖνα ποὺ μὲ θέριζε, εἶχα τὸ θάρρος νὰ μὴν τὰ ξοδέψω. Κι' ὁ διάβολος τάφερε νὰ τρῶν ὅλοι τριγύρω μου, μπροστὰ στὸ στόμα μου! Ἄνοιγαν βαριὰ πανέρια κι' ἔβγαζαν ψωμιά, κρέατα, κάθε λογῆς φαγητά, καὶ τὰ μοίραζαν μεταξύ τους. Αὐτὸ μεγάλωνε τὴ δυστυχία μου καὶ τὸ μαρτύριό μου.

Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα ἡ πεῖνα ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου. Εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ Σαρλὰντ χωρὶς παπούτσια, μὲ κάτι ψιλὲς λαστιχένιες παντούφλες, εἶδος γαλόσσες, ποὺ τὶς φοροῦσα ἐκεῖ πέρα ὅταν ἔκανα ἐπιθεώρηση στὸ θάλαμο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγονται τὰ βήματά μου.

Ὡραῖα αὐτὰ τὰ λαστιχένια παπούτσια. Ἀλλὰ τὸ χειμώνα, στὴν τρίτη θέση... ἦταν νὰ κλαίει κανείς. Θεέ μου, πῶς κρύωναν τὰ πόδια μου! Τὴ νύχτα, ποὺ ὅλοι κοιμόνταν, ἐγὼ τἀπιανα στὰ χέρια μου καὶ πολεμοῦσα νὰ τὰ ζεστάνω. Ὤ, ἂν μ' ἔβλεπε ἡ κυρία Ἐσσέτ!

Κι' ὅμως! Μ' ὅλη του τὴν πεῖνα καὶ μ' ὅλο του τὸ κρύο, ὁ Πιτσιρίκος ἦταν εὐχαριστημένος, γιατ' ἤξερε ὅτι σὲ λίγο τὰ βάσανά του θὰ τελείωναν καὶ θἀβγαίνε στὸ Παρίσι καὶ θἀβρισκε τὸ Ζάκ.

* * *

Τὴ δεύτερη νύχτα, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ξύπνησα ξαφνικά. Τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει κι' ὅλο τὸ βαγόνι ἦταν ἀναστατωμένο.

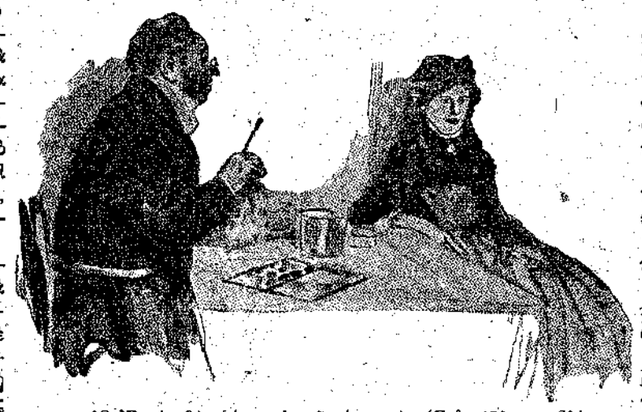

« Ὁ Ἐσσὲτ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται! » (Σελ. 470, στ. β'.)

Ὁ νοσοκόμος ἔλεγε στὴ γυναῖκα του:

— Φτάσαμε!

— Ποῦ; ρώτησα ἐγὼ τρίβοντας τὰ μάτια μου.

— Στὸ Παρίσι, διάβολε!

Ἔτρεξα κι' ἐγὼ στὴν πόρτα. Πουθενὰ σπίτια. Μιὰ γυμνὴ ἐξοχή, μὲ μερικὰ φανάρια γκαζιοῦ ἐδῶ καὶ κεῖ, καὶ μὲ μαύρους σωροὺς ἀπὸ κάρβουνα. Καὶ πιὸ πέρα ἕνα μεγάλο κόκκινο φῶς κ' ἕνα βουητό. ὅμοιο μὲ τὸ βουητὸ τῆς θάλασσας τὲ τρικυμία.

Ἕνας ἄνθρωπος περνοῦσε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα μ' ἕνα φανάρι, φωνάζοντας:

— Παρίσι! Παρίσι! τὰ εἰσιτήριά σας!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀνατρίχιασα. Ἡ πρώτη αὐτὴ ὄψη τῆς τεράστιας ἄγνωστης πόλης μοῦ προξένησε μεγάλο φόβο.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ μπήκαμε στὸ σταθμό, ὅπου ὁ Ζὰκ μὲ περίμενε ἀπὸ μιὰ ὥρα. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα κοντά του.

— Ζάκ, ἀδελφούλη μου!..

— Χρυσέ μου Δανιήλ!..

Ὁ Ζὰκ μοῦ εἶπε σιγὰ-σιγά:

— Πάμε τώρα. Αὔριο θὰ στείλω νὰ πάρω τὰ πράγματά σου.

Κι' ἀγκαλιασμένοι, ἐλαφροὶ σὰν πουλάκια, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Καρτιὲ-Λατέν.

Θυμᾶμαι ποὺ περάσαμε ἕνα ξύλινο γεφύρι, πάνω σ' ἕνα κατάμαυρο ποτάμι, καὶ ἕναν τεράστιο κῆπο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελά του, φαίνόνταν δενδροστοιχίες, θάμνοι καὶ στέρνες.

— Εἶναι ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος, μοῦ εἶπε ὁ Ζάκ. Ἔχουν ἐκεῖ μέσα ἀρκούδες, λιοντάρια, ἱπποποτάμους.

Ἐγὼ κρατοῦσα σφιχτὰ τὸν ἀδελφό μου, σὰν νἀθελα νὰ καθησυχάσω ἔτσι μέσα μου ἕναν περίεργο φόβο ποὺ μοῦ γεννοῦσε ἡ πόλη αὐτὴ μὲ τὰ μαῦρα ποτάμια καὶ τοὺς σκοτεινοὺς κήπους της. Εὐτυχῶς, ποὺ εἶχα τὸ Ζὰκ μαζί μου, τὸ Ζάκ, τὸν προστάτη μου, τὸν καλὸ ἄγγελό μου!..

Περπατήσαμε ἀκόμη ὥρα πολλή, παραπολλή, καὶ περάσαμε ἀπὸ δρόμους σκοτεινοὺς κι' ἀτέλειωτους. Ὕστερα ὁ Ζὰκ σταμάτησε ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ μιὰ ἐκκλησία.

— Νὰ ὁ Ἅγιος Γερμανός, εἶπε. Τὸ δωμάτιό μας εἶναι κεῖ πάνω!

— Πῶς! Ἀπάνω στὸ καμπαναριό, Ζάκ!;

— Ναί, ἀπάνω στὸ καμπαναριό. Βλέπουμε καὶ τὴν ὥρα, ὅποτε θέλουμε...

Ὁ Ζὰκ τὰ παράλεγε. Κατοικοῦσε στὸ σπίτι ποὺ ἦταν πλάϊ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὸ παράθυρό του (στὸ ἕκτο πάτωμα) ἔβλεπε στὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ κι' ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ ρολάγι.

Μόλις μπῆκα, μοῦ ξέφυγε μιὰ φωνή:

— Ἄ, τί χαρά! Ἔχεις φωτιά!

Κ' ἔτρεξα στὸ τζάκι κι' ἔβαλα τὰ πόδια μου νὰ ζεσταθοῦν, μὲ κίνδυνο νὰ λυώσουν τὰ καουτσούκ μου. Τότε μόνο εἶδε ὁ Ζὰκ τὰ παπούτσια μου κι' ἔβαλε τὰ γέλιά.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε, πολλοὶ ἔνδοξοι ἄνθρωποι τὄχουν καύχημα ὅτι ἦρθαν στὸ Παρίσι μὲ τσαρούχια. Σὺ θὰ μπορεῖς νὰ λές, ὅταν γίνεις ἔνδοξος, ὅτι ἦρθες μὲ λαστιχένια παπούτσια. Εἶναι πιὸ πρωτότυπο! Φόρεσε τώρα αὐτὲς τὶς παντοῦφλες κι' ἔλα νὰ φάμε.

Κι' ἔφερε κοντὰ στὸ τζάκι ἕνα τραπεζάκι, ποὺ περίμενε σὲ μιὰ γωνιὰ στρωμένο κι' ἕτοιμο.

Ἄχ, τί ὡραῖα ποὺ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ δωμάτιο τοῦ Ζάκ! Πῶς ἔλαμπε ἡ φωτιά, πῶς εὐωδίαζε τὸ κρασί, τί νόστιμη ποὺ ἦταν ἡ πήττα!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΙΚΡΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αὐτὴ τὴν ἱστορία μοῦ τὴν ψιθύρισε ἕνα κοχύλι, ἀπὸ κεῖνα πού, σὰν τὰ βάλετε κοντὰ στ' αὐτί, ἀκοῦτε νὰ φλυαροῦν καὶ νὰ σᾶς λένε ὅλα τῆς θάλασσας τὰ μυστικά.

. . . . . .

Ἦταν λοιπὸν μιὰ φορὰ μιὰ μικρούλα ὄμορφη Σειρήνα, μὲ μαλαματένια μαλλιὰ καὶ ζαφειρένια μάτια. Ζοῦσε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας χαρούμενα, ἀνάμεσα στὰ κοχύλια, στὰ φύκια, στὰ κοράλια καὶ στὰ μαργαριτάρια.

Ἦταν γλυκειὰ καὶ καταδεχτική, καὶ μιλοῦσε μὲ ἀγάπη καὶ στὰ μικρὰ καὶ στὰ μεγάλα ψάρια. Καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦσανε ὅλα, πῶς τὴν λατρεύανε!

Τῆς ἔλεγε τὸ καθένα τὴ μικρή του ἱστορία, πότε εὔθυμη, πότε λυπητερή, κι' ἐκείνη τοὺς μιλοῦσε πάντα μὲ λόγια γλυκὰ καὶ συμπονετικά. Καὶ πόσες, πόσες φορὲς δὲν γιάτρευε, μὲ μαγικὰ βοτάνια, πληγὲς κακές, πληγὲς σκληρές, σὲ ψαράκια ποὺ ξέφυγαν μὲ σπαρταριστὴ λαχτάρα ἀπ' τ' ἀγκιστρωμένο δόλωμα...

Μ' ἀνάμεσα στὶς ἀγάπες της, ξεχώριζε ἕνα ὡραῖο, περήφανο δελφίνι. Ἦταν ἡ καλὴ συντροφιὰ της σὰν γύριζε ἀπ' τὰ ταξίδια του.

Τὸ περίμενε, κάθε φορὰ μὲ καινούργια λαχτάρα, γιὰ νὰ μάθῃ ἀκόμα κάτι, ἀπὸ τὸν κόσμο ἐκεῖνο τὸν ἄγνωστο καὶ θαυμαστό. Καὶ γι' ἀνταμοιβή, τὸ κοίμιζε ὕστερα καὶ τὸ ξεκούραζε μ' ὁλόγλυκα τραγούδια.

Τὸ δελφίνι τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ κῦμα ποὺ πέφτει, πότε ἄγρια, πότε ἁπαλά, στὶς ἀμμουδιὲς καὶ στὰ βράχια· γιὰ τὰ μεγάλα σύνεφα ποὺ κυνηγιοῦνται στὸν οὐρανὸ· γιὰ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμό, ποὺ κάποια νύχτα θὰ τὸ δῆλεπε κι' αὐτὴ σὰν θὰ εἶχε τελειοποιηθεῖ στὸ τραγούδι.

Γιατὶ οἱ νόμοι τῆς βασίλισσας, τῆς κυρὰ-Θάλασσας, ἦταν πολὺ αὐστηροί, κι' ἀλοίμονο στὶς μικρὲς Σειρῆνες ποὺ ἔδειχναν διαθέσεις ἐπαναστατικές, — ἡ τιμωρία ἦταν ἀναπόφευκτη!

Ἔπρεπε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ἀκόμα, νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές της, καὶ ὕστερα, θὰ μποροῦσε τὰ μεσάνυχτα, — μόνο τὰ μεσάνυχτα — νὰνεβῇ στὴν ἐπιφάνεια γιὰ λίγο καὶ νὰ σκορπίσῃ γύρω τὸ μαγικὸ τραγούδι της.

Γιὰ τώρα, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παίζῃ ὅσο ἤθελε καὶ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὰ ψάρια καὶ τὰ κοχύλια στὸ σκοτεινὸ βυθό.

... Καὶ τῆς ἔλεγε ἀκόμα τὸ ταξιδεμένο δελφίνι γιὰ κάτι μεγάλα κογχύλια ποὺ πηδᾶν χαρωπὰ πάνω στὰ κυματάκια, καὶ γιὰ κάτι ἄλλα, πελώρια, ποὺ βγάζουνε καπνὸ καὶ κυλάνε μὲ τρομερὸ βόρυβο πάνω στὰ κύματα, καὶ σχίζουνε, χωρίζοντας στὴ μέση τὰ βαθιὰ νερά.

Ὦ, μὲ τί περιέργεια τὰ πλησίαζε καὶ πῶς πηγαίνοντας θαρρετὰ κοντά τους, πηδοῦσε ἐπίμονα γύρω, ἔξω ἀπ' τὸ νερό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἰδῇ, νὰ καταλάβῃ . . .

Μὰ κεῖνα τὸ προσπερνοῦσαν, χανόνταν . . .

Καὶ τῆς μιλοῦσε ἀκόμα, μὲ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό, γιὰ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας τὸ λαμπρό, ποὺ φωτίζει καὶ ζεσταίνει, ποὺ ρίχνει μύρια διαμάντια ἀπάνω στὰ γαλανὰ νερά, ποὺ σκορπάει χιλιάδες χρώματα γύρω, ποὺ χαϊδεύει ὅλα στοργικὰ μὲ τὶς χρυσὲς ἀχτίδες του.

Καὶ ἡ μικρούλα ἡ Σειρήνα ἀγάπησε τὸ ἄστρο αὐτό, καὶ καθὼς ἄκουγε ἄπληστα, στὴν καρδιά της ρίζωνε ὁ πόθος, νὰ μπορέσῃ νὰ ἰδῇ κι' αὐτὴ μιὰ φορὰ τὸν Ἥλιο, νὰ νοιώσῃ τὴ χαρὰ τὴν ἄφθαστη μέσα στὸ θεῖο του φῶς!

Μὰ πῶς—ἀφοῦ καμμιὰ Σειρήνα, ποτέ, δὲν εἶδα τοῦ ἥλιου τὴ λάμψη; Γιατὶ νὰ ζητῇ ὅ,τι δὲν γίνεται; γιατὶ νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένη, ὅπως οἱ συντρόφισές της, μὲ τὴ ζωὴ ποὺ τῆς ἔδωκε ἡ μοῖρα;

Κ' ἔτσι περνοῦσε μελαγχολικὰ ὁ καιρός, πολὺ μελαγχολικά, καὶ κανένα παιγνίδι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τῆ διασκεδάσῃ.

Ὡς που μιὰ μέρα φάνηκε στὰ μεγάλα ζαφειρένια μάτια μιὰ φωτιά, καὶ ἡ μικρὴ ξεκίνησε ἀπότομα ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόταν, κολυμπώντας χαρωπά. Τὰ ἀνήσυχα χεράκια παραμέριζαν τὰ μαλλιὰ τὰ ὁλόχρυσα, καὶ ἡ ἀστραφετερὴ οὐρὰ χτυποῦσε τὰ νερά, νευρικὰ καὶ δυνατά.

Διάλεξε τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρὰ Θάλασσα, ἡ βασίλισσα, φοροῦσε τὸ γαλαζένιο μεταξωτό, ὡραῖο της φόρεμα.

Ἤξερε πῶς, σὰν φορῇ αὐτὸ τὸ φόρεμά, εἶναι στὰ καλά της κ' ἔχει τὰ γέλιο στὰ χείλη της. Ἀλίμονο ὅμως σὰν βάζῃ τὸ στεχτόμαυρο, τὸ σκοτεινὸ φόρεμά της. Εἶναι πολὺ θυμωμένη καὶ κακιὰ ἐκεῖνες τὶς ὧρες...

— Βασίλισσα, κυρά μου, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, πές μου γιατὶ δὲν ἄφησες ποτὲ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς ν' ἀνεβῇ ψηλά, ψηλά, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἥλιος, τ' ἄστρο τὸ μαγικό, φωτίζει τὸν κόσμο; Γιατί;

Ἡ βασίλισσα χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Τί ρωτᾶς, μικρή, γιὰ κεῖνο ποὺ καμμιὰ ὧς τώρα δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ; Θὰ ρθῇ ἡ νύχτα καὶ γιὰ σένα ποὺ θὰ σκορπίσῃς τὸ τραγούδι σου στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ θ' ἀντικρύσῃς τὸ φεγγάρι τὸ ἀργυρό. Δὲν σοῦ φτάνει; Ναί, μπορεῖς βέβαια, ἂν τόσο τὸ θέλεις, ν' ἀνεβῇς πρὸς τὸ μεγάλο φῶς· μὰ σὰν φθάσῃς ἐκεῖ, δὲν ἔχει πιὰ γυρισμό... Καὶ τώρα πήγαινε καὶ μὴν ἔχεις τρελλοὺς λογισμούς. Πήγαινε!

. . . . . .

Τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ κυρὰ ἡ Θάλασσα; Δὲν θὰ γύριζε πίσω; Καὶ τί μ' αὐτό; Θάμενε λοιπὸν πάντα, γιὰ πάντα κοντὰ στὸ φῶς... Τί ὡραῖο ὄνειρο!

Ὦ! ἂς μὴ χάσῃ καιρό! Γρήγορα, γρήγορα ἔπρεπε νὰ φθάσῃ στὸ κοραλένιο δένδρο, ἐκεῖ ποὺ ταχτικὰ περίμενε τὸ δελφίνι της.

Δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἔλθῃ, τὸ ἤξερε καλά.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ξεκουράζονταν κάτω στὸ βυθό. Νά το κιόλας! ἔρχεται! Τί ὡραῖα ποὺ κολυμπάει! Μὰ τάχα κι' ἐκείνη δὲν ἔχει τὴν ἴδια χάρη καὶ τὴν ἴδια δύναμη;

— Ἀγαπημένε σύντροφε — τοῦ λέει χαϊδευτικά, στὸ χέρι σου εἶναι νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ μεγάλη χαρά, νὰ μοῦ χαρίσῃς μιὰ χρυσὴ εὐτυχία. Θέλεις;

— Καὶ βέβαια θέλω νὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένη, ἀπάντησε σοβαρὰ κι' ἐπίσημα τὸ καλὸ δελφίνι.

— Ἄκουσε λοιπόν. Εἶναι καιρὸς ποὺ τὰ λόγια σου μ' ἔκαναν νὰ ὀνειρεύομαι ἀδιάκοπα ἕναν κόσμο ἀλλοιώτικο ἀπ' τὸ δικό μας, ἕναν κόσμο φωτεινό. Ὀνειρεύομαι τἄστρο τῆς ἡμέρας ποὺ φωτίζει καὶ ζεσταίνει. Θέλω νὰ τἀντικρύσω, θέλω νὰ τὸ ἰδῶ. Ἐσὺ ἔχεις τὴ χάρη αὐτή, μοίρασέ την μαζί μου, πάρε με κοντά σου σὰ θὰ φύγῃς καὶ πάλι.

. . . . . .

Κι' ἤρθε ἡ χαρούμενη στιγμή. Ξεκίνησαν ἀντάμα σχίζοντας μὲ δύναμη τὰ σκοτεινὰ νερά. Ἀνέβαιναν, ἀνέβαιναν.

— Ὦ! τί βαθιὰ ποὺ ζοῦμε!.. σκέφθηκε ἡ ταξειδιώτισσα.

Κι' ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, καθὼς κολυμποῦσαν, τὰ νερὰ ἔπαιρναν γύρω τους ἕνα πράσινο χρῶμα γλυκό. Ἡ Σειρήνα ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη, ἀπερίγραπτη συγκίνηση. Κατάλαβε πῶς ζυγώνουν. Ναί, τί χαρά, ζυγώνουν... Ἔφθασαν!

Ὦ, μαγεία!.. Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῇ, τὸ πλάσμα τῆς θάλασσας τῆς σκοτεινῆς, τόση ὀμορφιά, τόση χρυσὴ ἀλήθεια, τόσο φῶς.

Ἄπλωσε τὰ χέρια πρὸς τὴ χαρά, ἔζησε τ' ὄνειρό της... μά, γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή.

Ὁ νοῦς σκοτίστηκε, τὰ μάτια ἔσβυσαν, τὸ ἀστραφτερὸ κορμάκι ἔλυωσε, χάθηκε

Στὸ ἁπαλό, τὸ γαλανὸ τὸ κῦμα ἀπάνω, δὲν ἔμεινε παρὰ λίγος ἄσπρος ἀφρός.

ΝΕΡΑ

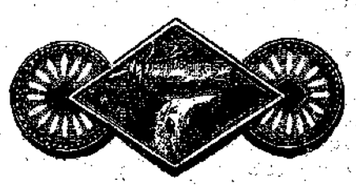

ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

(Στὴν ἀνάμνηση τῆς μικρῆς ἀδελφῆς, ποὺ εἶναι τώρα ἕνας ἄγγελος.)

Ὅ,τι θυμᾶμαι ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀδελφή, εἶναι δυὸ μάτια γαλανὰ καὶ κάτι ὁλόξανθα μαλλιὰ σὰ χρυσάφι. Ὅλα τ' ἄλλα ἔχαν σβύσει πιὰ ἀπὸ τὴ μνήμη μου κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ μοῦ δίνει τὸ μεγαλύτερο πόνο. Γιατί — ὅπως λέει ἕνας μεγάλος συγγραφέας—δυστυχία δὲν εἶναι νὰ χάσει κανεὶς ὅ,τι τοῦ εἶναι ἀγαπημένο· δυστυχία εἶναι νὰ τὸ διαφθείρει, νὰ τὸ διαστρέψῃ, νὰ τὸ παραμορφώσει. Κι' ἐγὼ τώρα, ποὺ βασανίζω τὴ μνήμη μου καὶ τοῦ κάκου ἀγωνίζομαι νὰ δώσω μιὰ μορφὴ στ' ἀλησμόνητα γαλανὰ μάτια καὶ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά, - φοβᾶμαι νὰ μὴν ἀδικήσω τὴ μικρούλα ἀδελφή, ἂν ποτὲ τὸ κατορθώσω.

Ἡ μικρὴ ἀδελφὴ εἶναι τώρα βέβαια ἕνα ἀπὸ τὰ ξανθὰ ἐκεῖνα ἀγγελούδια τοῦ Φρὰ-Ἀντζέλικο καὶ τοῦ Ραφαέλλο, ποὺ τὰ βλέπουμε νὰ χαμογελοῦν μὲ μιὰν οὐράνια ἔκσταση. Φτερουγίζει χαρούμενα μέσα στὸ μαγικὸ βασίλειο τοῦ Παραδείσου, ἐκεῖ ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη κακία καὶ ματαιότητα δὲν ὑπάρχει.

Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶμαι λυπημένος γιὰ ὅ,τι ἔχουν γίνει τὰ γαλανὰ ἐκεῖνα μάτια καὶ τὰ χρυσαφένια μαλλιά; Θάθελα μόνο νὰ εἶχα μέσα στὰ ἄδυτα τῆς καρδιᾶς μου κλεισμένη—στὴ γωνιὰ ἐκείνη τῆς καρδιᾶς, ὅπου ζοῦν οἱ ἀναμνήσεις αὐτῶν ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὴ ζωή,—τὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς ἀδελφῆς. Νὰ τὴν ἔχω ἐκεῖ, σὰ μιὰ παντοτινὴ παρηγοριὰ κι' ὑπόσχεση.

Πᾶνε τόσα χρόνια τώρα, ποὺ ἔχει φύγει ἡ μικρούλα ἀδελφὴ ἀπὸ τὸ σπίτι. Πήγαινα ἐγὼ τότε σχολειὸ κι' εἶχα μιὰ σάκκα ποὺ ἔβαζα μέσα τὰ τετράδιά μου καὶ τὰ βιβλία μου. Ὅταν γυρνοῦσα ἀπὸ τὸ σχολειό, τὴν κρέμαγα στὴν κρεμάστρα τοῦ διαδρόμου καὶ πήγαινα νὰ κάμω τὸν περίπατό μου. Ἔπερνε τότε ἡ μικρὴ ἀδελφὴ μιὰ καρέκλα, ἀνέβαινε πάνω κι' ἔφτανε τὴ σάκκα. Τὴν ἄνοιγε· ἔπερνε τὰ βιβλία γιὰ νὰ ἰδῇ τὶς εἰκόνες, κι' ἔπειτα γέμιζε μολυβιὲς τὰ τετράδιά μου. Ὅταν ἔβλεπα τὸ βράδυ αὐτὴ τὴν καταστροφή, ἔβαζα τὶς φωνὲς καὶ κάποτε τὴ χτυποῦσα. Δεχόταν τὰ χτυπήματά μου, σὰ μιὰ δικαία τιμωρία γιὰ ὅ,τι μοῦ εἶχε κάνει, καὶ τὰ γαλανά της μάτια πλημμύριζαν ἀπὸ σωπηλὰ δάκρυα. Πῶς τὸ θυμᾶμαι αὐτό, μικρὴ ἀγαπημένη ἀδελφή, καὶ πόσο πονῶ τώρα, στὴ σκέψη ὅτι φαινόμουν μαζί σου τόσο κακός. Καὶ θάθελα νὰ σᾶς εἶχα τώρα, γαλανὰ μάτια, γιὰ νὰ στεγνώσω μὲ τὸ χαμόγελο, τῆς χαρᾶς τὰ δάκρυά σας· θὰ σᾶς ἔκανα μὲ τὴν ἀγάπη μου νὰ λάμπετε σὰ μιὰ γιορτινὴ αὐγή, καὶ θὰ γινόμουν ἄγγελος φύλακάς σας: νὰ διώχνω μακρυὰ τὰ σύννεφα τῶν θλίψεων, ποὺ θὰρχόνταν νὰ σᾶς βουρκώσουν. Τώρα ὅμως σᾶς βλέπω νὰ λάμπετε ἀπὸ οὐράνιαν ἔκσταση καὶ σᾶς μακαρίζω. Τὸ βλέμμα σας εἶναι ἤρεμο κι' ἁπαλό, γιατὶ δὲν ἔχετε τίποτα πιὰ νὰ φοβηθῆτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀτενίζετε τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀλήθεια— τὰ δυὸ ἀσύγκριτα αὐτὰ ἀγαθά, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἴμαστε ἄξιοι μεῖς.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐδῶ κάτω πέφτει ἡ νύχτα κι' ἁπλώνεται παντοῦ τὸ σκοτάδι, προβάλλετε, γαλανὰ μάτια, ψηλὰ στὸν οὐρανό, μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀστεριῶν.

***

Ποιὰ μοῖρα μᾶς ἑνώνει καὶ ποιὰ μοῖρα μᾶς χωρίζει; Ποιὰ μοῖρα μᾶς ἔφερε στὸ σπίτι, ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βασίλεια τῆς ἀνυπαρξίας, τὴν ἀδελφούλα μὲ τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσουμε, κι' ἔπειτα νὰ μᾶς τὴν πάρει πάλι;

Μᾶς τὴν πῆρε ἕνα γαλήνιο, ἀνοιξιάτικο δειλινό, τὴν ὥρα ποὺ ὅλα τὰ πράγματα ἦταν σὰ νἄπερναν μιὰ καινούργια ζωή, καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν στὰ δέντρα τοῦ κήπου μας μὲ πάθος. Τότε ἔσβυσάν ἥσυχα-ἥσυχα τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὸ λαμπρό τους φῶς βασίλεψε πίσω ἀπὸ τὸν θλιβερὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς.

Ἔκλεισαν γιὰ γ' ἀνοίξουν σὲ λίγο μέσα σ' ἕναν ἄλλο κόσμο μαγικό, γεμάτον ὀμορφιές. Ἐμεῖς τώρα ἐδῶ ζοῦμε μὲ τὴν ἀνάμνησή τους, ποὺ μᾶς φέρνει πόνο μαζὶ καὶ χαρά. Ὅταν εἶμαι λυπημένος, βλέπω μέσα στὸ σκοτάδι τῶν θλιβερῶν μου στοχασμῶν, τὰ γαλανὰ μάτια νὰ λάμπουν μὲ μιὰ καινούργια λάμψη καὶ νὰ μὲ κοιτοῦν, σὰ νὰ θέλουν νὰ μὲ παρηγορήσουν. Μοῦ κρατοῦν, μέσα στὴν πικρή μου μοναξιά, συντροφιὰ καὶ μοῦ μιλοῦν μὲ τὸ μακάριο βλέμμα τους γιὰ μιὰ ἀθάνατη εὐτυχία.

Σᾶς εὐχαριστῶ, γαλανὰ μάτια, γιὰ τὴν παρηγοριὰ ποὺ μοῦ δίνετε.

. . . . . .

Μακρυά, στὴν κοιλάδα τῆς λήθης, μᾶς περιμένουν οἱ σκιὲς τῶν ἀγαπημένων μας. Ἐκεῖ θὰ βρῶ κι' ἐγὼ κάποτε τὴ σκιὰ τῆς μικρῆς ἀδελφῆς. Συλλογίζομαι μόνο μὲ πόνο μήπως δὲν τὴ γνωρίσω, ἀφοῦ ἡ μορφή της ἔχει σβύσει πιὰ ἀπὸ τὴ μνήμη μου. Μὰ ἡ πίστη μου κι' ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὰ γαλανὰ μάτια δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μὲ δδηγήσουν κοντά της. Κι' ἂν οἱ σκιὲς δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ μιλήσουν, μποροῦν ὅμως νὰ μείνουν αἰώνια μαζί...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔχει κιόλας ἀνοίξει τὴ μεγάλη βαλίτσα, τὴ μόνη ἄλλωστε ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους τὰ παιδιά, καὶ βεβαιώνει ὅτι ὅλα τὰ ὡραῖα παριζιάνικα φουστανάκια ποὺ βρῆκε μέσα, δὲν θὰ διατηρηθοῦν οὔτε μιὰ μέρα γερὰ στὴν ἐξοχή.

— Πολὺ καλά, λέει ὁ θεῖος κατεύχαριστημένος. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν στενοχωριέμαι καθόλου ποὺ θ' ἀλλάξω λίγο τὸ ντύσιμο τῶν ἀνιψιῶν μου, ποὺ μοιάζουν μὲ κούκλες τῆς βιτρίνας. Στὸ ἑξῆς θὰ εἶναι ντυμένες ὅπως ταιριάζει σὲ σοβαρὰ καὶ φρόνιμα κορίτσια. Ἐσύ, Ζωή, ξέρεις ἀπὸ ράψιμο. Θὰ πᾶς στὸ χωριὸ καὶ θ' ἀγοράσῃς ὅ,τι χρειάζεται

Ὁ θεῖος σκέφθηκε λίγα λεπτὰ κι' ὕστερα ἐξακολούθησε:

—Ἄκουσε τί πρέπει νὰ τὶς κάνουμε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ποδιὲς ἀπὸ χοντρὸ λινὸ μπλέ, ἀπ' αὐτὸ τὸ χονδρὸ ὑφάντὸ λινὸ ποὺ κάνουν τὶς ποδιές τους οἱ χωριάτισσες. Ὕστερα φαρδειὲς πέτσινες ζῶνες, μεγάλα βούρλινα καπέλλα καὶ σανδάλια. Ἔτσι θὰ εἶναι τέλειες.

—Ἀλλά, λέει ἡ Ζωή, θὰ φαίνουνται σὰν ἀγόρια.

— Λαμπρά! φωνάζει ὁ θεῖος, ἐνθουσιασμένος. Ἀκόμη καλύτερα τότε. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ξεμάθουν νὰ εἶναι φιλάρεσκες. Τρέχα γρήγορα, Ζωή, κι' ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά. Αὔριο τὸ πρωὶ θέλω νὰ ἰδῶ τὶς ἀνιψιές μου μὲ τὴν καινούργια τους στολή.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ παραβάν:

— Δεσποινίς, δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ πιστέψετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Μέσ' στὶς βαλίτσες τῶν παιδιῶν δὲν βρῆκα οὔτε μιὰ ποδιά!

— Πρέπει νὰ τοὺς κάμουμε ἀμέσως. Θὰ σοῦ δώσω χρήματα, Πουλχερία, νὰ πᾶς στὸ χωριὸ ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι χρειάζεται.

— Θὰ ἦταν μεγάλη ἁμαρτία, δεσποινίς, νὰ πετάξουμε τόσα λεφτὰ τώρα ποὺ ὅλα τὰ πράγματα κοστίζουν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς σου. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ἐκείνους τοὺς παλιοὺς μπερντέδες, ποὺ ἔχουμε ἕνα ντουλάπι γεμάτο;

—Ἔχουν πολὺ χτυπητὰ χρώματα...

— Μπά, τί πειράζει, γιὰ νὰ παίζουν μέσ' στὸν κῆπο; Τὴν Κυριακὴ θὰ τοὺς φορᾶμε τὰ καλά τους. Ἀλλὰ γιὰ κάθε μέρα εἶναι πολὺ καλύτερα τὰ γερὰ αὐτὰ δαμάσκα, ποὺ δὲν σχίζονται σὲ μιὰ στιγμὴ σὰν τὰ σημερινὰ ὑφάσματα. Θὰ τοὺς κόψουμε τέσσερις ἴσιες ποδιές, μὲ δυὸ ραφὲς μονάχα, κι' ἂν ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς βοηθήσετε, ἡ ἀνιψιά μου κι' ἐγὼ θὰ τὶς τελειώσουμε ἀπόψε στὴ μηχανή.

— Καλά, Πουλχερία. Πήγαινε νὰ φέρῃς τοὺς μπερντέδες.

Ἡ Πουλχερία ἐξαφανίστηκε, καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγη ὥρα μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος, κρατώντας ἕνα μεγάλο δέμα ἀπὸ πιλιὰ ὑφάσματα.

— Θεέ μου, τί παρδαλὰ ποὺ εἶναι, ἀναστέναξε ἡ θειὰ Ἀγλαΐα.

— Εἶναι θαυμάσια, κυρία, διαμαρτυρήθηκε ἡ Πουλχερία.

Ἦταν στ' ἀλήθεια θαυμάσια... ἀλλὰ γιὰ μπερντέδες. Τὸ φόντο ἦταν πράσινο λαχανί, κάπως ξεθωριασμένο, κι' ἐπάνω ἦταν τυπωμένες πελώριες κατακίτρινες τουλίπες.

Τὸ ψαλλίδι τῆς θειᾶς Ἀγλαΐας μεταμόρφωσε σὲ λίγη ὥρα τοὺς μπερντέδες σὲ ποδιὲς μακρυὲς καὶ ἴσιες, κι' ἡ Πουλχερία, μὲ τὰ ματογυάλια της στὴ μύτη, ἄρχισε κιόλας νὰ τὶς ράβῃ.

Τὸ πρωϊνὸ πέρασε ἥσυχα. Τὰ κορίτσια ἔμειναν κοντὰ στὴν Ζωή, ποὺ καθισμένη στὴν κουζίνα τοῦ Σουλπίκιου, ἔρραβε μὲ βία τὶς ποδιές τους.

Ὅσο γιὰ τ' ἀγόρια, ἡ Πουλχερία, ἔξω-φρενῶν γιὰ τὴν ἀθλία κατάσταση ποὺ εἶχαν καταντήσει τὰ δωμάτιά τους, δὲν βρῆκε τίποτε τὸ καλύτερο γιὰ νὰ τὰ τιμωρήσῃ καὶ συγχρόνως νὰ ἐμποδίσῃ κάθε ἄλλη καταστροφή, παρὰ νὰ τὰ κλείσῃ μέσα σ' ἕνα πελώριο ἀχυρῶνα, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα ἦταν ἄδειος. Ἐκεῖ δὲν τοὺς ἔλειπε οὔτε ὁ χῶρος, οὔτε ὁ ἀέρας, κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ παίξουν χωρὶς νὰ κάνουν καμμιὰ ζημιά.

Μόλις χτύπησε μεσημέρι, ἡ Πουλχερία ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀχυρῶνα κι' ὁδήγησε τ' ἀγόρια στὴν τραπεζαρία.

«—Ἐμπρός! γρήγορα! φωνάζουν ὁ Πέτρος κι' ὁ Παῦλος...» (Σελ. 462, στ. γ΄.)

— Θεέ μου! φώναξε ἡ θειὰ Ἀγλαΐα μόλις τ' ἀντίκρυσε. Σὲ τί χάλια ἔχετε καταντήσει;

Πραγματικά, τὰ κακόμοιρα τὰ ναυτικὰ κοστούμια δὲν ἦταν πιὰ παρὰ τρύπες καὶ λεκέδες. Δυὸ μέρες παιχνιδιῶν τὰ εἶχαν καταντήσει ἀγνώριστα.

Κι' οἱ τέσσερις μικροὶ ἔνοχοι ἔσκυψαν ντροπιασμένοι, τὰ κεφαλάκιά τους.

— Πολὺ καλά, εἶπε αὐστηρὰ ἡ θειά. Ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ γράψω σήμερα στὴ μήτερα σας, ὅτι καταστρέψατε τὰ ὡραῖα σας κοστούμια, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα. Καὶ θὰ τὴν πληροφορήσω ὅτι ἔλαβα τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ σᾶς προμηθεύσω ἄλλα φορέματα, πιὸ κατάλληλα γιὰ τὸ παιχνίδι. Ἀπόψε τὸ βράδυ, ἡ Πουλχερία κι' ἡ Μαρία θὰ σᾶς ἔχουν τελειώσει τέσσερις στερεὲς ποδιές, ποὺ σᾶς ράβουν τώρα, καὶ ποὺ θὰ τὶς φορᾶτε στὸ ἑξῆς, ἀπὸ τὸ πρωϊ ὡς τὸ βράδυ. Ἔτσι θὰ μπορεῖτε νὰ τρέχετε καὶ νὰ παίζετε, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ καταστρέψετε τίποτε.

«Κι' ἡ Πουλχερία ἄρχισε νὰ τὶς ράβῃ...» (Σελ. 474, στ. α΄.)

Δειλιασμένα ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ τόνο τῆς θειᾶς, τὰ παιδιὰ τελείωσαν τὸ φαγητό τους, χωρὶς σχεδὸν νὰ κάνουν καμμιὰ ἀταξία. Τὰ φαγητὰ ἦταν τὸ ἴδιο ἁπλὰ καὶ καλομαγειρεμένα σὰν τὰ χθεσινά, καὶ μόλις τελείωσε τὸ φροῦτο ὅλοι σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Τώρα θὰ πᾶτε πάλι νὰ παίξετε στὸν ἀχυρῶνα, ἀλλὰ τ' ἀπόγευμα, ἀφοῦ δειλινίσετε, θὰ καθήσετε νὰ γράψετε στοὺς γονεῖς σας κι' οἱ τέσσερις, εἶπε ἡ θειά.

Τὸ γεῦμα, ἀπὸ τὴν δεξιὰ μεριὰ τοῦ παραθύρου, τελείωσε τόσο γρήγορα, ὥστε τὴν ὥρα ποὺ ἔφθαναν οἱ συνδαιτυμόνες τ' ἀριστεροῦ τραπεζιοῦ, οἱ ἄλλοι ἔφευγαν κιόλας. Ἔτσι τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια δὲν ἰδώθηκαν καθόλου, κι' ἐξ ἄλλου ὁ θεῖος Βαρνάβας εἶχε τὴν ἴδια ἰδέα μὲ τὴν ἐξαδέλφη του. Ἐκάθησε τὶς ἀνιψιές του γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὶς ἔβαλε νὰ γράψουν στοὺς γονεῖς τους.

Ἔτσι ὅταν τὰ παιδιὰ συναντήθηκαν, ἦταν πιὰ ἀρκετὰ ἀργά. Τὰ γράμματα εἶχαν τελειώσει, ὅλων τὰ δάχτυλα ἦταν μελανωμένα, μερικῶν μάλιστα καὶ τὰ πρόσωπα. Πρωτίστως ὅμως, ὅλα τὰ πόδια ἦταν ἀνυπόμονα νὰ τρέξουν, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν, ὕστερα ἀπὸ τόσων ὡρῶν ἀκινησία.

Ἡ θειὰ Ἀγλαΐα λοιπὸν ἐπέτρεψε στοὺς μικροὺς προστατευόμενούς της νὰ παίξουν στὸν κῆπο μισὴ ὥρα, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ θεῖος ὁ Βαρνάβας γιὰ τὶς δικές του ἀνεψιὲς κι' ἔτσι οἱ δυὸ ὁμάδες ἐπιτέλους συναντήθηκαν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΓΛΩΣΣΑ...

Στὸ θίασο τοῦ μακαρίτη Παντοπούλου, — ἑνὸς μεγάλου κωμικοῦ, — ἦταν κάποτε μιὰ ἐντελῶς ἀγράμματη πρωταγωνίστρια. Ὁ κόσμος γελοῦσε πολὺ μὲ τὰ λάθη της. Σὲ μιὰ παράσταση, φανταστῆτε, ἀντὶ νὰ πῇ «ἐκ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ σκότος», εἶπε «ἐκ τοῦ σκοτὸς εἰς τὸ φῶτος»!..

Ὁ θίασος εἶχε δώσει τότε ἕνα περίφημο ἰταλικὸ δράμα, «Οἱ Ἄτιμοι». Ἕνα βράδυ, μερικοὶ δημοσιογράφοι ἀνέβηκαν στὰ παρασκήνια νὰ πάρουν συνέντευξη μὲ τὴν πρωταγωνίστρια. Ἀφοῦ τὴ συγχάρηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, ἐκείνη τοὺς ρώτησε:

— Πρώτη φορὰ ἀπόψε μὲ βλέπετε στοὺς «Ἄτιμους»;

— «Στοὺς Ἀτίμους!» τὴ διορθώνει κρυφὰ ὁ Παντόπουλος ποὺ τὴν παράστεκε

— Καλὰ ντέ, τὸ ξέρω! τοῦ ἀπαντᾶ σχεδὸν δυνατά.

Καὶ γυρίζοντας πάλι στοὺς δημοσιογράφους:

— Σᾶς ἄρεσαν λοιπὸν οἱ «Ἀτίμοι»;

— «Οἱ Ἄτιμοι» τὴ διορθώνει πάλι ὁ Παντόπουλος.

Ἐκείνη τότε τὸν κεραυνοβολεῖ μ' ἕνα βλέμμα καὶ φωνάζει μπροστὰ σ' ὅλους:

— Ἔ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Κοροϊδεύεις; Λέω «ἀτιμους», μοῦ λὲς «ἀτίμους»· λέω «ἀτίμοι», μοῦ λὲς «ἄτιμοι». Πῶς θὲς λοιπὸν νὰ τὸ πῶ;

Γέλασαν ὅλοι. Γέλασε, μ' ὅλη του τὴ φούρκα, κι' ὁ Παντόπουλος. Κι' εἶπε:

— Ἄχ, αὐτὴ ἡ γλῶσσα!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἐθνικοῦ Ἀριστείου Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν τὸ πρόσεξα πῶς μοῦ μοιάζει ὁ κ. Νάνης...

— Μὰ δὲν ξέρει κανεὶς ποτὲ πῶς εἶναι καὶ τίνος μοιάζει. Ὁ ἄλλος τὸ βλέπει. Ἂς εἶναι ὅμως. Δὲν εἶναι περίεργο νὰ μοιάζετε τόσο στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴ μοιάζετε καθόλου στὴν ψυχή;

Μονάχος μου ὕστερα, συλλογιζόμουν αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα ποὺ δὲν τὴν εἶχα προσέξει. Ἀλήθεια, ὁ Νάνης εἶχε τὸ μπόϊ μου καὶ τὰ χρώματά μου. Μπορεῖ νὰ μοῦμοιαζε καὶ στὰ μάτια. Κι' εἶπα: «Μήπως γι' αὐτὸ μὲ συμπάθησε ἡ κυρία Περίδη, ἐπειδὴ μοιάζω τοῦ γιοῦ της; κι' ὁ κ. Περίδης τὸ ἴδιο;» Δὲν ἦταν ἀπίθανο. Κι' ἂς μὴν τὤπαν ποτὲ μπροστά μου ἢ μπροστὰ στὸ Νάνη, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρω τάχα ἐγὼ ἀπάνω μου καὶ γιὰ νὰ μὴν προσβληθῇ τὸ ἀρχοντόπουλο, ποὺ τολμοῦσε νὰ τοῦ μοιάζῃ ἕνας ὑπηρέτης... Κι' ἄλλους εἶχα ἰδεῖ στὸ χωριό μας, νάγαποῦν παιδιὰ ποὺ ἔμοιαζαν τὰ δικά τους. Καὶ θυμόμουν κάποια γειτόνισσά μας, τὴν κυρὰ-Λένη, ποὺ ἅμα ἔβλεπε τὸν Ἀντρίκο μας, φώναζε: Ἄχ, τὸ πουλάκι μου! ἴδιος ὁ Στέφανός μου εἶναι! ἴδιος!»

Ἐμεῖς γελούσαμε, γιατί καμμιὰ σχεδὸν ὁμοιότητα δὲν βλέπαμε, καὶ μάλιστα οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὁ Ἀντρίκος κι' ὁ Στέφανος. Μὰ ὁ ἀντικρινὸς ὁ φούρναρης ἔλεγε: «Τί σημαίνει: Ἄνθρωπος τἀνθρώπου μοιάζει καὶ τὸ πράμμα τοῦ πραμμάτου!»

Αὐτὴ τὴν παροιμία ψιθύρισα τώρα κι' ἐγὼ κι' οὔτε συγκινήθηκα γιὰ νἀλλάξω ἀπόφαση. Ἐπειδὴ τυχὸν ἔμοιαζα τοῦ κ. Νάνη, ἔπρεπε νὰ μείνω στὸ σπίτι του νὰ μὲ βασανίζῃ; Ὄχι, καθόλου. Τώρα μάλιστα μὲ συγκινοῦσε λιγότερο κι' ἡ συμπάθεια τῆς κυρίας. Ἂν ἦταν μόνο καὶ μόνο γιατί ἔμοιαζα τοῦ γιοῦ της, τί ἄξιζε;..

Ντράπηκα ὅμως νὰ τὸ πῶ τῆς ἴδιας ἢ τοῦ κυρίου μου, καὶ παρακάλεσα μιὰ καμαριέρα, τὴν Εἰρήνη, νὰ τοὺς πῇ πὼς δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ μείνω,— καθαρά, ἐξ αἰτίας τῶν παιδιῶν. Ἡ Εἰρήνη τὸ εἶπε τῆς κυρίας. Κι' αὐτὴ μὲ φώναξε ἀμέσως στὸ σαλονάκι της.

— Τί ἀκούω, Δήμη: μοῦ εἶπε. Θέλεις νὰ φύγεις ἀπὸ τὸ σπίτι μας; Μὰ γιατί; Ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε τόσο εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα καὶ σἀγαποῦμε;..

Καὶ μὲ κοίταζε μὲ τὰ γαλανά της μάτια τόσο γλυκὰ καὶ τόσο λυπημένα, ποὺ εὐθὺς τὸ μετάνοιωσα κι' ἤθελα πάλι νὰ μείνω.

«Ἄχ, Φάνη, τί μοῦ κάνεις!» συλλογίστηκα.

Καὶ ψιθύρισα:

— Μά... εἶπα τῆς Εἰρήνης...

— Τί, γιὰ τὰ παιδιά; ἐξακολούθησε ἡ κυρία. Ἔχεις ἄδικο... Δὲν εἶναι κακὰ παιδιά, καὶ σἀγαποῦν. Μὴν κοιτᾶς ἂν καμμιὰ φορὰ σὲ πειράζουν. Τέτοιος εἶναι ὁ χαραχτήρας τους... Ἐσὺ πρέπει νἄχῃς καὶ λίγη ὑπομονή... Παιδιὰ εἶναι, θὰ διορθωθοῦν... Μεῖνε τώρα... Τὰ βοηθεῖς κιόλα στὰ μαθήματά τους.. Ὁ Νάνης αὐτὸ σοῦ τὸ γνωρίζει... «Ξέρει καλὰ ὁ Δήμης» μοῦ λέει «μὲ κάνει καὶ καταλαβαίνω...» Ἀλλὰ σὺ παίρνεις τἀστεῖα του τοῖς μετρητοῖς... Ἔχεις ἄδικο, σοῦ λέω. Μεῖνε!

Ὦ, περισσότερο ἀπὸ τὰ λόγια της, τὰ μάτια της μ' ἔπεισαν πὼς εἶχα ἄδικο. Μοῦκαν' ἐντύπωση ἀκόμα πὼς ὅταν μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ γιό της, δὲ μοῦ ἔλεγε «ὁ κύριος Νάνης», ὅπως ὅταν μιλοῦσε στοὺς ἄλλους ὑπηρέτες, παρὰ «ὁ Νάνης» μόνο. Καὶ πάλι, ὁ τρόπος ποὺ μὲ κοίταζε, ἔτσι γλυκὰ καὶ λυπημένα, μ' ἔκανε νὰ συλλογιστῶ: «Ὄχι, δὲ μὲ συμπαθεῖ μόνο γιατί μοιάζω τοῦ γιοῦ της...» Κι' ἡ ἀνίκητη ἐκείνη ἐπιθυμία ποὺ αἰστάνθηκα τὴν πρώτη μέρα, νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὴ φιλήσω, μοῦ ξανάρθε.

«Τὸ ξέρεις πὼς ὁ γιὸς τοῦ κ. Περίδη σοῦ μοιάζει;..» (Σελ. 464, στ. γ΄.)

Ἴσως ἐπειδὴ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω, δάκρυσα. Καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι, ψιθύρισα:

— Ἀφοῦ ἔχω ἄδικο... θὰ μείνω.

— Ἀλήθεια, θὰ μείνῃς;.. Ἢ τὸ λὲς ἔτσι, ἀπὸ ντροπή, καὶ σκοπεύεις νὰ φύγῃς κρυφά;

— Ὦ, ἂν ἤθελα νὰ φύγω κρυφά, δὲ θὰ τὸλεγα τῆς Εἰρήνης...

— Μὰ γιατί κλαῖς;

— Δὲν ξέρω...

— Δὲ σὲ μάλωσα ἐγώ... Σκούπισε τὰ μάτια σου καὶ πήγαινε... Εἶμ' εὐχαριστημένη ποὺ θὰ μείνῃς. Καὶ τὸ πιστεύω!

Ἔκαμα ὅπως μοῦ εἶπε: Σκούπισα τὰ μάτια μου καί... ἔμεινα.

Γι' ἀγάπη της τὸκαν' αὐτό. Μόνο γι' ἀγάπη της. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἶχα περισσότερη ὑπομονή. Ἀλλὰ καὶ τὰ πειράγματα τῶν παιδιῶν εἶχαν κάπως λιγοστέψει. Φοβήθηκαν μὴ χάσουν τὸν καλὸ προγυμναστή; τοὺς μάλωσαν πιὸ δυνατὰ ὁ πατέρας τους κι' ἡ μητέρα τους; ἢ μὲ εἶχαν συμπαθήσει ἐπιτέλους κι' αὐτὰ καὶ λυπήθηκαν ἅμ' ἄκουσαν πὼς ἐξ αἰτίας τους ἤθελα νὰ φύγω;

Ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, ἔμεινα καὶ θἄμενα... ὡς που νἄχανα πάλι τὴν ὑπομονή.

Ἀλλὰ δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ δὲν πρόφτασα νὰ τὴν ξαναχάσω. Γιατί τί θὰ γινόταν, ἢ καλύτερα τί δὲ θὰ γινόταν, ἂν ἔφευγα τότε ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο;

12. Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο, τὸ ἔκτακτο, ἔγινε μετὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες. Ἔκανα τὸ μπάνιο μου στὸ καμαράκι τοῦ λουτροῦ ποὺ εἶχε τὸ σπίτι γιὰ τὴν ὑπηρεσία. Εἶχα βγάλει τὸ χρυσὸ φυλαχτό μου γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ στὸ ζεστὸ νερό, τὸ εἶχα κρεμάσει ἀπ' τὴν ἀλυσίδα του σὲ μιὰ κάνουλα, καὶ τὸ εἶχα ξεχάσει ἐκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

79.

Ὅποιος γιὰ κακὸ πηγαίνει
Καὶ στὸ δρόμο μετανοιώσει,
Μιὰ τρανὴ χαρὰ θὰ νοιώσῃ
Ποὺ ἀπ' τὸ νοῦ του δὲ θὰ βγαίνῃ·
Πάντα τὸ κακὸ θὰ πνίγῃ
Νέο θάρρος θὰ τοῦ δίνῃ,
Καὶ κακὲς σκέψεις θὰ σβύνῃ
Μὲ τὰ σύγκαιρά της ρίγη.

CHEF

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Τῆς Ἱσπανίας βασιλιᾶς, θαρρῶ,
εἶχε στὸ πόδι του ἕναν κάλο,
στὸ πόδι του τἀριστερό,
καὶ κούτσαινε - κακὸ μεγάλο.

Οἱ αὐλικοί του -ἐξυπνα παιδιά-
τὸν μιμιθήκαν, οἱ τρελοὶ διαβόλοι,
καὶ ποιὸς δεξιά, καὶ ποιὸς ζερβὰ
ἀρχίσαν νὰ κουτσαίνουν ὅλοι !..

Σὰν εἶδαν πὼς κερδίζαν κάτι
χάνοντας λίγην ὁμορφάδα,
πέρα ὡς πέρα στὸ παλάτι
κούτσαιναν, κούτσαιναν ἀράδα !..

Μὰ κάποιος εὐγενὴς ἀπὸ τὴ Δύση
ποὺ ξέχασε πὼς... εἶν' κουτσός,
περνάει ὁλόρθο κυπαρίσσι
στὸν Ἄρχοντά του ἔμπρός...

Ὅλοι γελοῦν—τί ρεζιλίκι !—
μὰ ὁ βασιλιὰς μὲ σοβαρὸ
ὕφος μουρμούρισε:—Τί φρίκη !
Πῶς !.. δὲν κουτσαίνετε, θαρρῶ ;

—Κάνετε λάθος, βασιλιά, γιατί
τὰ πόδια μου εἶναι φουσκωμένα ρόδια
ἀπὸ τοὺς κάλους· πάω ἴσα, τί
μ' αὐτό ; κουτσαίνω . . . κι' ἀπ' τὰ
[δυό μου πόδια ! . .

(Μίμιση) ΛΙΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Α ΥΤΟΝ τὸν καιρό, στὸ Θέατρο Κοτοπούλη, παίζεται ἕνα περίφημο ἐγγλέζικο ἔργο, μὲ τίτλο «Τὸ τέλος τοῦ Ταξιδιοῦ», ποὺ τραβᾶ κόσμο καὶ κοσμάκι. Γιατὶ ἀναφέρεται στὸ Μεγάλο Πόλεμο κι' ἡ σκηνή του, σ' ὅλες τὶς πράξεις, εἶναι ἕνα ὑπόγειο διαμέρισμα ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὰ βρεττανικὰ χαρακώματα τοῦ Σαὶν-Κεντέν, στὸ δυτικὸ μέτωπο, τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοῦ 1918, ὅταν θἄρχιζε ἡ γενικὴ γερμανικὴ ἐπίθεση. Ὁ κόσμος λοιπὸν πηγαίνει περίεργος νὰ ἰδῇ πῶς πολεμοῦσαν, ἢ καλύτερα πῶς ζοῦσαν οἱ πολεμιστὲς στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα τῶν χαρακωμάτων τὰ λεγόμενα *ἀμπρί*, ὅπου τόσοι καὶ τόσοι ἔμειναν μῆνες, χρόνια, κι' ἂν δὲν σκοτώθηκαν σὲ καμμιὰ ἔξοδο, αἰφνιδιασμό, ἐπίθεση ἢ κατάχωση ἀπὸ μπόμπα, ἔπαθαν ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀρρώστειες ποὺ προξενεῖ στὸν ἄνθρωπο μιὰ ἐξακολουθητικὴ ζωὴ μέσα σὲ μισόφωτο κι' ὑγρασία... Καὶ τὸ βλέπει. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι, μέσα στὸ ὑπόγειό τους, ζοῦν σὰ στὸ σπίτι τους. Περιμένοντας τὸν πόλεμο, τρῶνε, πίνουν, παίζουν, γράφουν, διαβάζουν, λένε ἀστεῖα, κοιμοῦνται. Κάπου-κάπου, ἀπέξω, μακρυά, πέφτει καμμιὰ κανονιά, ποὺ τοὺς θυμίζει τὸ αὔριο μὲ τὶς ἀγωνίες του καὶ τοὺς κινδύνους. Τότε μιλοῦν καὶ γιὰ τὸν πόλεμο. Ἀλλὰ σὲ λίγο πάλι τὸν ξεχνοῦν καὶ μιλοῦν γιὰ τὰ δικά τους, γιὰ χίλια δυό, ἢ μαλώνουν τὸ μάγερα ποὺ τὸ τσαΐ του μυρίζει κρομυδίλα ἢ ποὺ ξέχασε νὰ προμηθευθῇ πιπέρι...

Τὴν ἡσυχη, τὴ σπιτίσια αὐτὴ ζωὴ τὴ διακόπτει κάποτε ἡ ἀνάγκη ἑνὸς αἰφνιδιασμοῦ. Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐκείνους ἐξορμοῦν, ἀλλὰ δὲν γυρίζει ζωντανὸς παρὰ ὁ ἕνας... Ἔπειτα ἀρχίζει ἡ ἐπίθεση. Ἔ, τότε πιὰ βγαίνουν ὅλοι, ἀκόμα κι' ὁ μάγερας ποὺ γίνεται πάλι στρατιώτης. Ἀπέξω, τὰ κανόνια, τὰ πολυβόλα, τὰ τουφέκια, χαλοῦν κόσμο... Εἶναι ὁ πόλεμος, ὁ ἀληθινὸς πόλεμος. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πέφτει ἡ αὐλαία. Γιατὶ ὁ συγγραφέας μᾶς ἔδειξε πιὰ ὅ,τι ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ: τὴ ζωὴ τῶν πολεμιστῶν μέσα στὸ ἡσυχο καὶ φοβερὸ *ἀμπρὶ* τῶν χαρακωμάτων.

Κακὰ λοιπὸν εἶπαν πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ὅλος ὁ Πόλεμος. Δὲν εἶναι παρὰ μόνο μιὰ ὄψη, μιὰ φάση, μιὰ πλευρὰ τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ κι' ἔτσι δίνει μιὰ βαθειὰ ἐντύπωση, γιατὶ δείχνει πῶς ***ἀντιδροῦν*** διαφόρων ἰδιοσυγκρασιῶν καὶ ψυχοσυστάσεων ἄνθρωποι στὴ μεγάλη αὐτὴ δοκιμασία. Ἄλλοι εἶναι γενναῖοι κι' ἄλλοι δειλοί. Καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς δειλούς, ἄλλοι ὑποκύπτουν στὴ δειλία, ρίχνουν τὰ ὅπλα, θέλουν νὰ φύγουν· κι' ἄλλοι προσπαθοῦν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη νὰ τὴν ὑπερνικήσουν, νὰ μείνουν στὴ θέση τους, νὰ κάμουν τὸ χρέος τους σὰν ἄντρες. Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατότερες σκηνὲς τοῦ ἔργου εἶν' ἐκείνη ὅπου ὁ δειλὸς ἀξιωματικὸς Ἴμπερτ, ἐπιμένοντας «νὰ βγῇ ἀσθενὴς» γιὰ νὰ σταλῇ στὸ νοσοκομεῖο, ἀναγκάζει τὸν Στάνοπ, τὸν διοικητὴ τοῦ λόχου, νὰ τὸν ἀποπάρῃ, νὰ τὸν ξεμασκαρέψῃ καὶ νὰ τὸν κάμῃ στὸ τέλος νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὴ δειλία του, πέφτοντας μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ τότε κι' ὁ Στάνοπ τοῦ ξομολογιέται τὴ δική του. Γιατὶ κι' αὐτὸς εἶναι δειλός. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἡ συναίσθησῃ τοῦ χρέους του, τὸ παράδειγμα τῶν γενναίων συμπολεμιστῶν του, ἡ σκέψῃ τοῦ τί θὰ γινόταν ἂν ἔφευγαν ἔτσι ὅλοι, αὐτὸν τὸν κάνουν νὰ πίνῃ, νὰ μεθᾷ, γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὸν κίνδυνο καὶ νὰ παίρνῃ θάρρος. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃ κι' ὁ Ἴμπερτ. Ὁ λοχαγός του τὸν πείθει, τὸν στενεύει νὰ τοῦ τὸ ὁποσχεθῇ. Καὶ στὸ ἑξῆς οἱ δυὸ αὐτοὶ δειλοί, ποὺ θὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νἆναι γενναῖοι, θἀνεβαίνουν στὰ χαρακώματα, στὴ φωτιά, χειροπιασμένοι, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, κι' ἀπὸ μερικὲς ἄλλες τοῦ ἔργου, στὸ νοῦ τῶν θεατῶν γεννιέται μιὰ ἀπορία: Ὁ συγγραφέας τοῦ «Τέλους τοῦ Ταξειδιοῦ», —ὁ Σέρριφφ, ἕνας νέος Ἄγγλος, ποὺ πολέμησε κι' αὐτός,—εἶναι ἐναντίον τοῦ Πολέμου;— Ναί. Τὸν ὀνομάζει «ἄσχημη ὑπόθεση», τὸν θεωρεῖ ὅμως κι' «ἀναγκαῖο κακό». Βέβαια θὰ εὐχόταν νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ὅσο ὑπάρχει, ὅσο τὰ ἔθνη εἶναι δυστυχῶς ὑποχρεωμένα νὰ πολεμοῦν μεταξύ τους, νὰ ὑπερασπίζουνται τὰ δίκαιά τους,—καὶ κάποτε αὐτὴ τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὴν ὕπαρξή τους,—ὁ σωστὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ κάνῃ στὸν πόλεμο τὸ χρέος του, ὅπως τὸ κάνει καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀγῶνες τῆς ζωῆς. Ὅταν, εἴτε ἀπὸ φυσικὴ δειλία, εἴτε ἀπὸ ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες, ἀποφεύγει τὴν ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ χρέους, καὶ προτρέπει μάλιστα κι' ἄλλους νὰ τὴν ἀποφύγουν, κάνει μεγάλο κακὸ στὴν πατρίδα του. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ὁ πολιτισμένος, ποὺ σκέπτεται καὶ ξέρει πολλά, ποὺ φαντάζεται τὰ πάντα, ὁ ἐκλεπτυσμένος ἄνθρωπος μὲ τὰ ὑπερευαίσθητα νεῦρα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νἄχῃ τὴ φυσικὴ γενναιότητα τοῦ ἀμάθητου, τοῦ ἀξεστου, τοῦ ἀγροίκου μὲ τἀτσαλένια νεῦρα, ποὺ λίγα πράγματα σκέπτεται καὶ λιγότερα μπορεῖ νὰ φαντασθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως, ἔχοντας ὅλη τὴ συναίσθησῃ τοῦ χρέους του καὶ καταβάλλοντας ἀνάλογη θέλησῃ, μπορεῖ νὰ γίνεται γενναῖος ὅσο κι' αὐτός. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόψῃ τὸ «Τέλος τοῦ Ταξιδιοῦ», —τὸ ὡραῖο ἔργο ποὺ σᾶς συσταίνω νὰ τὸ ἰδῆτε,—εἶναι πολὺ διδακτικό· γιατὶ μᾶς δείχνει δυὸ δειλούς,—τὸν Ἴμπερτ καὶ τὸν Στάνοπ,—ποὺ στὸν μισητό τους πόλεμο κάνουν τὸ χρέος τους τόσο καλά, ὅσο κι' οἱ πιὸ γενναῖοι, καὶ φιλοπόλεμοι ἴσως, ἀξιωματικοὶ τοῦ λόχου, ὁ Ὄσπορν, ὁ Τρότερ κι' ὁ μικρὸς Ράλλευ, τὸ ἀτρόμητο «παιδί»...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

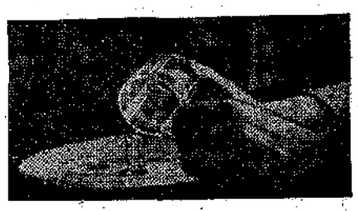

Βάζετε μιὰ δεκάρα σ' ἕνα πιάτο μὲ λίγο νερὸ καὶ στοιχηματίζετε ὅτι θὰ πιάσετε τὴ δεκάρα μὲ τὸ χέρι σας, χωρὶς νὰ τὸ βρέξετε. Παίρνετε τότε ἕνα κομμάτι φελλὸ καὶ σφηνώνετε δυὸ σπίρτα, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα· ἀνάβετε τὰ σπίρτα καὶ σκεπάζετε τὸ φελὸ μ' ἕνα ποτήρι. Ἡ καύσῃ τῶν σπίρτων θὰ σχηματίσει ἕνα κενὸ καὶ τὸ νερὸ τότε θὰ εἰσορμήσει στὸ ποτήρι ἀφίνοντας τὸ πιάτο στεγνὸ καὶ τὴ δεκάρα ἐπίσης.

Σημ.—Τὸ νερὸ τοῦ πιάτου δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 1|5 τῆς χωρητικότητος τοῦ ποτηριοῦ ποὺ εἶναι ἡ ποσότης ποὺ κατέχει τὸ ὀξυγόνο στὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα (καταλαβαίνετε γιατί). Ὅσο μεγαλύτερο εἶναι λοιπὸν τὸ ποτήρι, τόσο περισσότερο νερὸ σηκώνει.

Τὸ ἴδιο παιγνίδι πετυχαίνετε πιὸ εὔκολα, χωρὶς σπίρτα καὶ ποτήρι, φυσώντας μόνο τὸ νερὸ πάνω ἀπὸ τὴ δεκάρα.

ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στὸ δάσος πάω
χωρὶς σκοπό,
δίχως νὰ ψάχνω
κάτι νὰ βρῶ.

Στὸν ἴσκιο βλέπω
ἕνα λουλούδι·
σὰν ἄστρο λάμπει,
σὰν ἀγγελούδι.

Πάω νὰ τὸ κόψω,
μοῦ λέει γλυκά :
—Μὴ μὲ μαράνεις
στὰ σκοτεινά !

Τὸ ξεριζώνω
μὲ προσοχή,
σὲ κῆπο θέλω
νὰ φυτευτῇ.

Καὶ φυτεμένο
σ' ἥσυχο τόπο,
πάλι ἀνθίζει
μὲ δίχως κόπο.

(Μίμηση ἀπ' τὸ Γερμανικὸ τοῦ Goethe)
Νέμεσις

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Χαρούμενη βγῆκα στὸ δρόμο. Εἶχα τελειώσει τὴ δουλειά μου καὶ μποροῦσα νὰ κάνω κι' ἕναν περίπατο.

Περπατῶ γρήγορα καὶ βιάζομαι ν' ἀφήσω τὴν πόλη μὲ τοὺς σκονισμένους δρόμους καὶ τὰ πολυθόρυβα μαγαζιά. Καὶ δὲν ἄργησα νὰ φθάσω σ' ἕνα μικρό, μικρούτσικο μαγαζάκι, τὸ τελευταῖο. Ἀπὸ κεῖ αἰστάνθηκα κιόλας τὸ καθαρὸ ἀέρακι τῆς ἐξοχῆς νὰ μοῦ χαϊδεύει τὸ πρόσωπο, καὶ μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ μὲ πλημμύρησε.

Πλησιάζω καὶ χαιρετῶ φιλικότατα τὸ γέρο, ποὺ καθόταν *μπροστὰ στὸ τρίποδο τραπεζάκι* του. Ἐκεῖνος μὲ κοίταξε περίεργα, κι' ἐγώ, γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, θέλησα ν' ἀγοράσω κάτι ἀπ' αὐτὰ ποὺ πουλοῦσε. Πῆρα μερικὰ σοκολατάκια, τὰ ἔρριξα μὲ ἀδιαφορία στὴ τσάντα μου, κι' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, ἀνυπομονώντας τώρα νὰ ἰδῶ δέντρα, χλόη, πρασινάδα.

Νά, στὴν πρώτη στροφή, ἕνας ἀπέραντος κάμπος μὲ σπαρτά. Ποῦ καὶ ποῦ εἶναι τετράγωνα, ποὺ δείχνουν πιὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα. Θὰ εἶναι ἀμπέλια. Καὶ πιὸ πέρα, μεγάλοι ἐλαιῶνες. ἀτέλειωτοι.

Σκέπτομαι πὼς θὰ μποροῦσα ν' ἀπολαύσω καλύτερα ὅλη αὐτὴ τὴν ὀμορφιὰ ἀπὸ κανένα ψήλωμα, κι' ἀρχίζω ν' ἀνεβαίνω ἕνα λοφίσκο.

Τί ὡραῖα ! τί θαυμάσια ! Εἶμαι μεθυσμένη ἀπὸ χαρά. Ὅσο προχωρῶ, τ' ἀεράκι γίνεται πιὸ δροσερὸ καὶ μυρίζει θυμάρι. Πρασινάδες παντοῦ. Σὲ κάποιο σημεῖο ἡ ἀγριάδα γίνεται τόση πολλὴ καὶ πυκνή. ποὺ σχηματίζεται ἕνα παχὺ στρῶμα. Βρίσκω πὼς τὸ μέρος εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἀνέβηκα καὶ δὲν προχωρῶ. Κάνω δυὸ-τρεῖς βόλτες στὸ μρασινο ταπὶ καὶ πλησιάζω νὰ καθήσω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ἐνῶ κάνω τὴ σκέψῃ:

«Ἂν ἦταν ὁ κ. Παναγόπουλος, ὁρισμένως θὰ προτιμοῦσε νὰ καθήσῃ στὴ χλόη· ἐγὼ ὅμως εἶμαι λίγο φοβητσιάρα. Γιὰ φαντάσου ἂν τύχαινε κανένα ἔντομο καὶ μὲ δάγκανε ! Καὶ δὲ θἄχε κι' ἄδικο, ἀφοῦ ἤρθα ἔτσι ἀπρόσκλητα νὰ τοῦ χαλάσω τὴν ἡσυχία...»

Κάθουμαι ὅσο μπορῶ ἀναπαυτικότερα, κι' ἀρχίζω νὰ κατασκοπεύω τὰ γυρω Πόσα φαίνονται ἀπ' τὸ μικρὸ βουναλάκι! Βουνά, κάμποι, καὶ πέρα ἡ θάλασσα. Καὶ μέσ' στὸν ζωηρὸ ἐνθουσιασμό, δὲν καραλείπω νὰ συγχαρῶ τὸν ἑαυτό μου, πού... τ' ἀνακάλυψα.

Ἐκεῖ κοντά, μιὰ γειτονιὰ ἀπὸ μαργαρίτες, συντροφευμένες μὲ λευκὰ κρινάκια, μὲ κοιτάζουν προκλητικά. Καὶ πιὸ πέρα, στὶς φουντωτὲς κουμαριές, κάποια συναυλία δίδεται ἀπὸ μικρὰ πουλάκια. Εἶμαι τόσο μαγεμένη ἀπ' ὅσα βλέπω κι' ἀκούω, ποὺ κάποια στιγμὴ μοῦ περνᾶ, ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσω τὴν ὡραία μου θέση. Μ' αὐτό, φυσικά, εἶναι ἀδύνατο· καὶ σὲ λίγο βρίσκομαι πάλι στὴν πόλη μὲ τοὺς σκονισμένους δρόμους καὶ τὰ πολυθόρυβα μαγαζιά.

Κυρὰ τῆς Ἔγνοιας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Ὁ Χριστός, φορτωμένος τὸ βαρὺ σταυρό, ἀνεβαίνει ἀργὰ πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ἀπ' τὸ καταπληγωμένο μέτωπό του, τὸ αἷμα τρέχει καὶ πέφτει στὶς πλάκες τοῦ δρόμου σὰν τὸ πιὸ λαμπερὸ ρουμπίνι. Κι' ἡ γῆ καταπίνει τὸ θεῖο αἷμα, γιὰ νὰ μὴν τὸ μολύνῃ ὁ ὄχλος μὲ τὰ βρωμερά του πόδια. Οἱ στρατιῶτες κάθε τόσο τὸν χτυποῦν μὲ τὰ βαριά τους ρόπαλα, περιγελώντας καὶ βρίζοντάς τον. Κι' Ἐκεῖνος μὲ τὸ γλυκὸ του χαμόγελο στὰ χείλη παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρήσει.

Σὲ λίγο ἕνα ἀπαίσιο τρίξιμο ἔσκισε τὸν ἀέρα.

Σταυρώνουν τὸ Χριστό ! Τὸ ξύλο τρίζει καὶ τὸ τρίξιμό του φθάνει σὰν μήνυμα ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Τὰ πουλιὰ ἔτρεξαν κοπάδια νὰ κλάψουν τὸ Χριστό.

Ἐσταύρωσον τὸ Χριστό ! Ὅλα τὰ ζῶα κίνησαν ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου καὶ φθάνουν. Κι' ὅλα μαζὶ κλαῖνε τὸν ἄδικο θάνατό του. Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε ! Μὰ θἀναστηθῇ ! Ὠσαννά ! Ὠσαννά !

. . . . . .

Μέσα στὸ ρέμμα ἀκούγεται ἕνας βόγγος. Κάποιος κλαίει. Μερικὰ κοράκια στάθηκαν ἐξαφνισμένα κι' ἄκουσαν.

—Εἶναι ὁ Ἰούδας. Αὐτὸς πρόδωσε τὸ Χριστό! ἔλεγαν τὰ μυρμήγκια. Θάνατος στὸν προδότη!

— Νὰ πεθάνῃ, νὰ πεθάνῃ ! ἐπαναλαμβάνουν τὰ δάση.

— Θὰ πέσω στὴ θάλασσα νὰ *πνιγῶ ! μουρμούρισε ὁ Ἰούδας.*

—Ὄχι, μούγγρισε ἡ θάλασσα· δὲν σὲ θέλω.

— Νὰ κρεμαστῆς ! φωνάζουν τὰ ζῶα. Θάνατος ! ἔλεγε ὅλη ἡ φύση.

Ἕνα γεράκι ἔφερε τὸ σκοινί. Ἀλλὰ κανενα δέντρο δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ σῶμα του. Τέλος βρέθηκε μιὰ λυγαριά.

— Κρεμάσου στὰ κλαδιά μου! τοῦ εἶπε.

***

Ἕνα λιλὰ χρῶμα διαδέχθηκε τὴ ματωμένη δύση. Ἡ νύχτα ἔρχεται. Μερικὲς γυναίκες μὲ δάδες κάθονται στὴ βάση τοῦ Σταυροῦ καὶ ξενυχτίσουν πλάϊ στὸ σῶμα Του. Τὰ πουλιὰ ἐξακολουθοῦν τὸν ὕμνο τους.

Ὁ Χριστὸς θἀναστηθῇ. Ὠσαννά, ὠσαννά !

. . . . . .

Ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῆς λυγαριᾶς, τὸ σῶμα τοῦ Ἰούδα ξεχωρίζει καταματωμένο ἀπ' τὰ κτυπήματα τοῦ ἀέρα, ποὺ λὲς μόνο γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ φυσοῦσε, Μὲ ἡ ψυχή του ἔχει ἀναπαυθεῖ. Μετανόησε καὶ συγχωρήθη.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΕΣΠΕΡΑ

Σιωπηλὴ κι' ἀθόρυβη
μέσ' στὸ σταχτὺ τῆς πέπλο,
σέρνει τ' ἀργά της βήματα,
ἀπ' τὸ βουνὸ ἡ ἑσπέρα·
τὰ φύλλα ἀνατριχιάζουνε
καὶ τάνθη ἀποκοιμοῦνται,
κι' ὁ γκιωνης κλαίει μοναχὰ
τὴν πεθαμένη μέρα.

Εὔα

ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Ἤξερα πὼς πάντοτε τὴν αὐγή, ὁ κῆπος εἶναι πανόραμα. Ἀποφάσισα λοιπόν, νὰ σηκωθῶ μιὰ μέρα πρωτοῦ νὰ φανεῖ ὁ ἥλιος, γιὰ νἀπολαύσω τὴν πρωϊνὴ αὔρα τοῦ κήπου, τὴ δροσιά του, τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, καὶ τόσες ἄλλες χάρες τῆς φύσης, ποὺ μόνο ἐν' ἀνοξιάτικο πρωΐ, μπορεῖ κανεὶς νἀπολαύσει.

Ὅταν ξύπνησα, μόνο τὰ πουλάκια τοῦ κήπου τἄραζαν τὴν πρωϊνὴ σιωπὴ μὲ τὴ μελωδία τους. Σηκώθηκα σιγά, σιγά, νὰ μὴν ξυπνήσω τοὺς ἄλλους ποὺ κοιμόνταν. Ντύθηκα καλὰ νὰ μὴν κρυώσω ἀπ' τὴν πρωϊνὴ δροσιά, καὶ κατέβηκα. Μερικὰ ἀστεράκια, στὴ δύση, τρεμοσβύνουν σὰ νὰ νυστάζουν, κι' ὁ οὐρανὸς ἔχει ἕνα χρῶμα μολυβὶ ἀνοιχτό. Δὲν ἔχει ἀκόμα φέξει ἐντελῶς ἡ ἡμέρα, μὰ τὸ φεγγάρι ἔχει ἐξαφανισθεῖ. Ἐκεῖ πέρα, στὴν ἀνατολή, ὁ οὐρανὸς ἔχει ἕνα ρόδινο χλωμὸ χρῶμα, ποὺ δίνει στὴ φύση μιὰ χαρούμενη ὄψη.

Γοητευμένη ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῆς φύσης, προχωρῶ λίγα βήματα, ἀνεβαίνω τὰ δυὸ σκαλάκια σπρώχνω τὴν ξύλινη καγγελόπορτα καὶ βρίσκομαι στὸν κῆπο. Τί μυρωδιὰ μεθυστικὴ καὶ τί ὡραῖο δραμα ! Τὰ δέντρα εἶναι ἀκόμα γυμνὰ ἀπὸ φύλλα, ἀλλὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ μπουμπούκια φουσκωμένα, ἕτοιμα νἀνοίξουν.

Στὴ ρίζα κάθε δέντρου, φουντώνουν βιολέττες, ἄλλοῦ πανσέδες, ἄλλοῦ μενεξέδες ἄλλοῦ ζουμπούλια... Θαρρεῖ κανεὶς πὼς στὸ κάτω μέρος τοῦ κορμοῦ κάθε δέντρου ἔχει στρωθεῖ ἕνα χαλάκι ποικιλόχρωμο. Εἶναι ἔτσι ὁμοιόμορφα ὅλα τὰ δέντρα τοῦ κήπου.

Μὰ ποιὸ ὡραῖα εἶναι στὴ μέση του. Ἐκεῖ ἔχει λογιῶν-λογιῶν λουλούδια μὲ ὡραῖα ζωηρὰ χρώματα λευκά, ρόδινα, κόκκινα, κίτρινα, μαβιά, λιλά, καὶ κάθε χρῶμα, κάθε λουλούδι, κι' ἕνα ἄρωμα μεθυστικὸ κι' ὡραῖο...

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ποικιλόχρωμα καὶ ποικιλόμορφα λουλούδια τὰ περιβάλλει μιὰ γιρλάντα ἀπὸ συμμετρικὰ κομμένη πρασινάδα ποὺ μυρίζει σὰν φλουσκούνι.

Ἡ στρογγυλὴ αὐτὴ μάζα τῶν λουλουδιῶν ἔχει γιὰ κέντρο μιὰ ὡραία, κατάφορτη ἀπὸ ἄνθη ἀμυγδαλιά, ποὺ μοιάζει μὲ νύφη στολισμένη. Στὴ ρίζα της εἶν' ἕνα γιασεμί πού, κατάφορτο κι' αὐτὸ ἀπὸ λουλούδια καὶ μπουμπούκια, εἶχε ἀγκαλιάσει τὴν ἀμυγδαλιὰ κι' ἀνέβαινε...

Ὅλα τὰ λουλούδια ἔχουν στὰ μισανοιγμένα πεταλά τους σταγονίτσες ἀπὸ δροσιά, σὰ νἄχαν κάνει τὸ πρωϊνό τους λουτρό.

Γοητευμένη ἀπ' τἀρώματα, τὰ χρώματα τοῦ κήπου κοὶ τὴν ὀμορφιὰ αὐτῆ τῆς φύσης, ξεχάστηκα ὥρα πολλή... Μὰ τώρα σήκωσα τὰ μάτια κι' εἶδα ἕναν οὐρανὸ μπλὲ ἀνοιχτό, στὴν ἀνατολὴ ἕνα χρῶμα χρυσαφένιο, κι' ἕνα στρογγυλὸ χρυσὸ δίσκο ποὺ ὑψωνόταν ὁλόλαμπρος κι' ἀστραφτερός...

Γενοβέφα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά.—Πάλι τραβᾶς τὴν οὐρὰ τῆς γάτας, παλιόπαιδο ; *Ἀ.* δὲν ἔχει ! ἀπόψε θὰ σαφήσω νησταία !

Ὁ μικρός.— Καὶ τὸ γιατρικό μου, μαμμά, ποὺ πρέπει νὰ τὸ πάρω μετὰ τὸ δεῖπνο ;

Μαγεμένη Λίμνη

***

Δήμης.—Γιαγί, Μπέμπη, βγάζεις κάθε στιγμὴ τὸ κουφέτο ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ τὸ βλέπεις;

Μπέμπης.—Γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν τελείωσε.

Ἀλ. Ζαχαρίου

***

Ἡ Κική.—Ξέρεις, Τοτό, γιατί λένε «μητρικὴ γλῶσσα» κι' ὄχι «πατρική» ;..

Ὁ Τοτός.—Μά... ἴσως γιατί ἡ μαμμὰ μιλάει πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ μπαμπά.

Λεπτὴ Καρδούλα

***

Στὸν Κινηματογράφο.

Ὁ μικρὸς Μπέμπης λέει στὸν πατέρα του :

— Μπαμπά, πὲς στοὺς ἀνθρώπους νὰ μιλάνε ! . .

Φιλοπρόοδος

236ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Δ' Τριμηνίας, ἤτοι Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου.

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμό, θἀρχίσουν νὰ στέλλουν λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἕως τὸ τῆς 30 Νοεμβρίου.

Οἱ λύσεις γράφονται σὲ ἰδιαίτερο χαρτὶ ποὺ πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου καὶ ὀνομάζεται Χάρτης τῶν Λύσεων. ***Σὲ κοινὸ χαρτὶ δὲν εἶναι δεκτές.*** Ὅσοι λοιπὸν θέλουν νἀρχίσουν, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νἀγοράσουν Χαρτὶ τῶν Λύσεων. (Τιμᾶται δρ. 2.50. Ταχυδρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 3, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δρ. 3.50. Ἡ δεσμὰς ἔχει 13 φύλλα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ μιὰ Τριμηνία. Σὲ κάθε φύλλο γράφονται οἱ λύσεις ***ἑνὸς μόνο φυλλαδίου.***)

Τὶς λύσεις τοῦ σημερινοῦ ἔχει κανεὶς καιρὸ νὰ τὶς στείλη ὡς τὴν 7 Νοεμβρίου. Ἐντωμεταξὺ θὰ δημοσιευθῆ ἡ «***Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ***», ὅπου οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ εὕρουν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων, τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, τὶς ἀμοιβὲς τῶν βραβευμένων κτλ. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς γνωρίζουν τοῦτο: Μόνο ὅσοι ἔχουν ***ψευδώνυμο*** ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1929 μποροῦν νὰ λάβουν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ ***δωρεάν.*** Οἱ ἄλλοι, συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφιὰ των, πρέπει νὰ συνοδεύουν τὶς λύσεις κάθε φυλλαδίου μὲ ***10 λεπτὰ*** ἕλλην. γραμματόσημο καὶ οἱ ἀγορασταὶ μὲ ***20 λεπτά.***

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 236ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 3 Μαρτίου 1927 πρὸς ἐξέρευν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1928 *δημοσιευθεισῶν 201 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.*

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ ***πρῶτος*** τὰς ἐξερεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ ***δεύτερος*** τὰ Ἑβδομὰς Λύσεων καὶ ὁ ***τρίτος*** τὰ Ἑβδομὰς Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ ***Ἰσότιμοι*** ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἕξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον. (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Τ' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα, 188, 19, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 182, 19, 7. Ἀφωρισμένο Κῦμα, 196, 20, 7. Ταβιθά, 192, 20, 7. Ἀττικὴ Αὐγή, 200, 20, 7. Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης, 183, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλαίρη, 179. 18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαμίνι, 158, 16, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σαρδανάπαλος, 44, 5, 2. Δημ. Καρβέλας, 6, 1, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοδάφνης, 189, 19, 7.

Ἰσότιμοι: Ταρταρῖνος, 166, 17. 7. Σμυρνιωτάκι, 169. 17, 6. Περιπλοκάς, 190, 19, 7. Σαμιώτισσα, 180, 19, 7. Καζούρα, 185, 19, 7. Μήδεια, 160, 16, 7. Πορφυρογέννητη. 162, 17, 7. Τσούχτρα, 201, 21, 7. Ἄγνωστη, 165, 16, 7. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, 167, 17, 7. Τζάκ, 166, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀμίμητος Γελωτοποιός, 150, 15, 6. Ἀπάνεμο, 150, 15, 6.

Ἰσότιμοι: Κρινιώ, 159, 16, 7. Ἀνεμιώνη τοῦ Βουνοῦ, 151, 16, 7. Πριγκίπισσα Λολότα, 159, 16, 7. Πάνθεια Ἀβραδάτου, 157, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ταξιδιάρικο Κῦμα, 128, 13, 7. Ἀετὸς τοῦ Πόντου, 127, 13, 7. Ἡλιόλουστη, 134, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Γλυκειὰ Χαραυγή, 131, 14, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 128, 13, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Εὐβοϊκὴ Ἀκτή, 101, 11, 5. Ἥρώ, 105, 11, 5. Δάφνης Στέφανος, 100, 10, 7. Ἐλιάνα, 96, 10, 7. Γασκῶνος, 102, 11, 7. Μιράντα, 110, 11, 5. Ἔνδοξο Σοῦλι, 94, 10, 6. Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο; 112, 12, 6. Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα, 99, 10, 7. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούσσος, 89, 9, 6. Κύκνειον Ἄσμα, 100, 10, 6. Μελαχροινούλα, 100, 10, 7. Ἄλκης, 95, 10 4. Λευκὸς Κόρακας, 87, 9, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ριονσαί, 10, 1, 3. Ἀρχιμήδης, 16, 2, 1. Μῆλο Φιρίκι, 39, 3, 2. Ἥβη, 6, 1, 1. Μπαμπόγια, 44, 5, 5. Ὡμορφη Τσιγγάνα, 10, 1, 1. Ἀρκάς, 20, 2, 2. Βοσπορίτης, 35, 4, 5. Γόρδιας Δεσμός. 81, 9, 7. Φτέρη, 29, 3, 2. Τραγούδι τῆς Ἀνατολῆς, 27, 3, 1. Γαλάτεια, 79, 8, 5. Ξενητεμένο Ἠπειρωτάκι, 40, 4, 2. Κοσμοχαλάστρα, 64, 7, 4 Ἀγνίβας, 32, 4, 2. Κόκκινος Διάβολος, 50, 5, 4. Ματρόζος, 60, 6, 6. Ναυτόπουλο τῆς Πανόρμου, 19, 2. 3. Γλυκειὰ Μελαχροινούλα, 21, 3, 1. Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτν, 75, 8, 6. Νέμεσις, 65, 7. 6. Ἀρχαία Ἑλλάς, 51, 6, 4. Μυροβόλος Ἄνοιξις, 48, 5. 3. Μοκοκό, 71, 8, 6. Ρασπουτίν, 75, 8, 6. Κουναβάκι, 70, 7, 4. Ἄρτεμις, 62, 7, 3. Φωνὴ τῶν Κυθήρων, 59, 6, 3. Πηλιορείτης, 36, 4, 2. Ἀνδαλουσία, 50, 5, 4. Μπεκασίν, 23, 3, 2. Γενοβέφα, 81, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατεργαράκος, 158, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Πορφυρίς, 166, 17, 7. Πηλιορείτικο Κεράσι. 147, 15, 6. Χλωμὴ Βασίλισσα, 157, 16, 7. Μελπούλα Ι. Νιόλιτσα, 128, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατριώτης, 93, 10, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰάσων, 75, 8, 6

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κουσουναρόθεμένος, 9, 1, 3. Φραγκοσυΐτα, 37, 4. 4. Ξακουστὴ Νεράϊδα, 43, 5, 4. Κουνέλι, 54, 6, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Ἀθηνοῦστον 1929

ΜΕ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο μπαίνουμε στὴν Δ' καὶ τελευταία τριμηνία αὐτοῦ τοῦ χρόνου Δώδεκα ἀκόμη φυλλάδια θὰ ἐκδοθοῦν κι' ὁ τόμος —ὁ ***χρυσὸς*** αὐτὸς τόμος τοῦ 1929— τελειώνει. (Ὁ νέος θἀρχίσει στὶς 7 Δεκεμβρίου.) Πῶς περνᾷ ὁ καιρός!.: Ἐννοεῖται ὅτι σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ τελειώσουν ὅλα τὰ δημοσιευόμενα ὁλόενα μυθιστορήματα,— «***Πιτσιρίκος***», «***Πράσινοι καὶ Βένετοι***», «***Ἕνα παιδὶ μὲ τρεῖς οἰκογένειες***»,—κι' ἐπειδὴ τὸ τελευταῖο τοῦτο θὰ τελειώση στὸ 42ο φυλλάδιο, ἀπὸ τὸ 43ο ὡς τὸ 52ο θὰ δημοσιευθῆ ἀκόμα ἕνα μικρό, γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, τῆς Κυρὰ-Μάρθας,— ποὺ ἀρκετὰ ξεκουράστηκε,— ἀστεῖο καὶ χαριτωμένο, μὲ πολὺ ὄμορφα σκίτσα τοῦ κ. Βάττη. Ὁ τίτλος του εἶναι «ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ». Τί γέλια ποὺ θὰ κάμετε!..

Πίκμαν, ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ ποὺ εἶχες καὶ πάλι τὴν καλοσύνη νὰ τοῦ στέλλῃς τὸ πρόγραμμα τῆς «Μονάκριβης» καὶ προπάντων ποὺ κατέθηκες ἐπίτηδες στὴν πόλη γιὰ νὰ πᾶς στὴν παράσταση καὶ νὰ μᾶς γράψῃς τὶς ἐντυπώσεις σου. Δὲν εἶναι ἀμφιβολία, ὅτι ἀκεῖνα ποὺ σὲ σκιάρισαν ἦταν προσθήκες τῶν ἠθοποιῶν. Ἀλλὰ καὶ γενικά, ἀπὸ τὴ «διανομή» ποὺ εἴδαμε στὸ πρόγραμμα, κρίνουμε ὅτι τὸ ἔργο δὲν μπορεῖ νὰ παίχθηκε ἰκανοποιητικά. γιατὶ οἱ περισσότεροι ἠθοποιοὶ ἦταν ἀκατάλληλοι.

Κι' ἡ ***Μικρομέγαλη*** βρίσκει πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ σχεδιάματα τοῦ Lebrun ποὺ συγκρίνουν ἀνθρώπους μὲ ζῶα. Παρατήρησε μάλιστα ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀετοῦ μοιάζει μὲ τὸν Ναπολέοντα. Ἡ ἴδια μοῦ γράφει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ μὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸ πῶ, γιατὶ μοῦ τὸ γράφει μόνο γιὰ νὰ χαρῶ ἐγὼ σὰ μητέρα. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ, θὰ τὸ πῶ. Λοιπὸν ἡ ***Μικρομέγαλη*** στὸ σχολεῖο της πῆρε φέτο 19 βραβεῖα, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ βασιλέως Φουάτ. Μὰ κρατιοῦνται τέτοια πράγματα ἀπὸ μητριοφροσύνη;

Κι' ἐγὼ δὲν παρίμενα, ***Κρυφὴ Ἀγάπη,*** νὰ πάρῃς μικρότερο βαθμό. Ὅσο γιὰ τὴ λύπη σου ποὺ τελειώσεις πιὰ τὸ σχολεῖο καὶ θὰ εἶσαι τέφα «μιὰ σοβαρὰ δεσποινίς», κι' αὐτὴ θὰ περάσει γρήγορα κι' ἡ νέα ζωή θὰ σοῦ ἀρέσει σὰν τὴν παλιά. Στὴν ***κηδεία*** τῶν Ἄγγλων ναυτῶν παρετήρησες μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ Ἄγγλων κι' Ἑλλήνων στρατιωτῶν καὶ μὲ ρωτᾷς γιατί ὁ Ἄγγλος εἶναι «εὐτραφής, κόκκινος καθαρός», κι' ὁ Ρωμιὸς εἶναι «κίτρινος, ἀτροφικὸς καὶ βρώμικος». Ἁπλούστατα γιατὶ ὁ Ἄγγλος, πλούσιος, ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ τρώη καὶ νὰ πλένεται· ἐνῷ ὁ φτωχὸς Ρωμιὸς οὔτε μπιφτέκια νὰ τρώη καθεμέρα μπορεῖ, οὔτε νὰ συχναλλάξῃ ροῦχα, οὔτε τὸ λουτρό του νὰ παίρνη ταχτικά. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν κακὴ διαίτα, εἶναι κι' ἡ ἐλονοσία ποὺ τὸν τσακίζει. Δυστυχῶς, βλέπεις, ὁ τόπος μας δὲν εἶναι ἐπίγειος παράδεισος, ὅσο τουλάχιστο εἶναι ἄλλοι πλούσιοι καὶ πολιτισμένοι τόποι. Θὰ μποροῦσε νὰ γίνη· ἀλλὰ χρειάζουναι χρήματα, καὶ προπάντων ἀνθρωποι,— ἄνθρωποι ποὺ νὰ μὴ μοιάζουν τοῦ κ. δημάρχου ποὺ μοῦ περιγράφεις...

Στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, ***Ἰούλιε Καῖσαρ,*** ἐλπίζω νὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Γιὰ τὸ μέγεθος ποὺ πρέπει νἄχουν οἱ φωτογραφίες, θὰ εἴδῃς στὴν προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο ποὺ ζήτησες, ἀλλὰ γιὰ τί συνεργασία μὲ ρωτᾷς; Δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμοῦμαι ὅλα... ἀπέξω, κι' ὅταν μοῦ κάνετε καμμιὰ ἐρώτηση, πρέπει νὰ προσδιορίζετε. Πολλοὶ ἄξαφνα μοῦ γράφουν: «Δὲν μοῦ ἀπήντησες σὲ κεῖνο ποὺ σ' ἐρωτοῦσα σ' ἕνα γράμμα πρὸ δύο μηνῶν». Καὶ ποῦ νὰ θυμηθῶ ἐγώ; Ἕνα καὶ δυὸ γράμματα λαβαίνω; Ὁπωσδήποτε, ἂν ἦταν κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του, ὅπως κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ στέλνεις σήμερα.

Πολὺ ὡραία, ***Νάρκισσε,*** ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξιδιοῦ σου πρὸς τὸ νησί «ποὺ σὲ τράβηξαν καὶ φέτο οἱ ὁμορφιές του». Καὶ σὲ μακαρίζω ποὺ τώρα ζῆς «ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ, πλημμυρισμένος ἀπὸ θεϊκὴ γαλήνη, ποὺ δῶνει τὸ πνεῦμα σ' αἰθέριες σφαῖρες, προπάντων τὸ βράδυ, ὅταν, σιγὰ-σιγὰ πέφτει ἡ νύχτα νὰ σκεπάση μὲ τὰ μυστηριώδη πέπλα της τὴν πλάση»...

Μοῦσα τοῦ Ὁμήρου, ἔχω στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σου τῆς 1ης Αὐγούστου. Σήμερα μόλις ἤρθε ἡ σειρά σου κι' ἀπ' αὐτὸ μόνο μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσα γράμματα προηγοῦνταν καὶ πόσα ἀκολουθοῦν. Μὴ βιάζεσαι λοιπὸν νὰ παραπονεῖσαι ὅτι δὲν σοῦ ἀπαντῶ, ἢ ὅτι δὲν σοῦ ἔκρινα ἀκόμη τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ποὺ μοῦ τὸστειλες τέλος Μαΐου. Ἔχω ἀδιάδαστα ἄλλα σταλμένα πολὺ πρωτύτερα...

Κι' ἐγὼ ἀπορῶ, ***Ἐκάβη,*** μ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ δηλώνουν ὅτι δέχονται ἀνταλλαγὲς καὶ δὲν ἀποδίδουν ἐκεῖνα ποὺ λαβαίνουν. Πάλι καλὰ ὅμως ποὺ, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο ὡς σήμερα, ἔχει λάβει 70 τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ μόνο 12 σοῦ καθυστεροῦνται. Σὲ συγχαίρω ποὺ πῆρες τὸν ἀνώτερο βαθμὸ ἀπ' ὅλες τῆς συμμαθήτριές σου.

Τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο, ***Ποταχτὸ Ναυτάκι,*** γιὰ τὸ «μυστικὸ τῆς Ἴσορροπίας» δὲν εἶχε περισσότερες λεπτομέρειες· ἐπαθέτω ὅμως ὅτι θἄχουν κάποια διαφορὰ αὐτὰ τὰ λεπτὰ δρεπανα ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο, θὰ εἶναι ὅλη. Λιγότερο ἢ περισσότερο ***ἐυαίσθητα,*** καὶ γι' αὐτὸ ἄλλοι ζαλίζονται στὴ θάλασσα κι' ἄλλοι ὄχι. Σ' αὐτό, ἐννοεῖς, ὅπως καὶ σ' ὅλα, ἔχει νὰ κάνη κι' ἡ συνήθεια κι' ἡ κληρονομικότη. (Οἱ θαλασσινοὶ π. χ. συνηθίζουν στὸ νὰ μὴ ζαλίζονται, καὶ τὰ παιδιὰ τῶν θαλασσινῶν γεννιοῦνται σχεδὸν συνηθισμένα.) Γιὰ τἄλλα ποὺ μὲ ρωτᾷς, νὰ διαβάσης τὴ «Στιχουργικὴ» τοῦ κ. Βουτιερίδη, Μέρος Β'. Στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες, κάθε χρόνο ἀρχίζω νέα ἀρίθμηση 1, 2, 3 καὶ καθεξῆς· τὰ δὲ στοιχεῖα, — ποὺ κι' αὐτά, καθὼς ξέρεις, εἶναι ἀριθμοί, — μὰ βάζω γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ κάθε ἀριθμὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ἄλλου χρόνου. Φέτο βάζω ΚΘ' (29), πέρσυ ἔβαλα ΚΗ', πρόπερσυ ΚΖ' καὶ καθεξῆς. Ἔστε, π. χ., ἡ ὑπ' ἀριθ. ΚΖ'-135 Μ. Ἀγγελία εἶναι σὲ φυλλάδιο τοῦ 1927.

Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ baccalaureat σου, ***Παπαρούνα.*** Αὐτὸ ποὺ παρατήρησες καὶ μοῦ τὸ γράφεις μὲ τόσο καμάρι, ὅτι δηλ. τὰ Διαπλασόπουλα ἔρχονται πάντα πρῶτα, σ' ὅλα τὰ σχολεῖα, ὀφείλεται σὲ δυὸ λόγους. Α', ὅτι τὰ Διαπλασόπουλα εἶναι ἀπὸ φυσικό τους τὰ ἐκλεκτότερα παιδιά· γιατὶ παιδὶ ἱκανὸ νὰ καταλαβαίνῃ, νἀγαπᾷ νἀφοσιώνεται σ' ἕνα περιοδικὸ σὰν αὐτό, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἐκλεκτὸ παιδί, μὲ μυαλὸ καὶ μὲ γούστο. Τἄλλα, τὰ κουτόπαιδα, τἀνεπίδεκτα, δὲν τραβιοῦνται ποτέ. Β', γιατὶ μὲ τὴ «Διάπλαση» ἀναπτύσσεται ἀκόμα περισσότερο τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν παιδιῶν ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φιλοτιμία, ἡ ἀμίλλα, (γιατὶ ποιός καταδέχεται νὰ εἶναι Διαπλασόπουλο καὶ νὰ μὴ διακρίνεται καὶ στὸ σχολεῖο;) ἡ γνῶση, τὸ γούστο, ἡ ἱκανότη ἀκόμα στὴν ἔκθεση τῶν ἰδεῶν, τὸ καλὸ ὄφος κτλ. Ἔτσι τὸ φαινόμενον ἐξηγεῖται φυσικώτατα.

Δὲν ξέρω, ***Ταπεινὴ Ψυχούλα,*** ἂν κόπηκε ἡ σύνταξη ποὺ ἔπαιρναν οἱ ἀδελφές τοῦ Παπαδιαμάντη, τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου· ἀλλ' ἂν ἔγινε τέτοια οἰκονομία, θὰ τὴν ἔκανε βέβαια κάποιος βάρβαρος ὑπουργός, ἀνίκανος νὰ συμμερισθῇ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθάνονται τὰ ἔθνη στοὺς μεγάλους συγγραφεῖς των καὶ ποὺ τὴν ἐκδηλώνουν μὲ κάθε τρόπο... Σ' αὐτὰ ἐμεῖς βέβαια εἴμαστε πίσω· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θεωροῦμε κι' ἀρκετὸ τὸ φτωχὸ μνημεῖο ποὺ οἱ θαυμαστὲς τοῦ Παπαδιαμάντη ἔχουν στήσει, καθὼς εἶδες, στὴν παραλία τοῦ νησιοῦ του. Ἡ σύνταξη ὅμως στὶς φτωχὲς κι' ἀπροστάτευτες ἀδελφές του δὲν ἔπρεπε νὰ κοπῇ. Γιατὶ ὁ Παπαδιαμάντης ἐπρόσφερε τὴ μεγαλύτερη ἐκδούλευση στὴν πατρίδα του: μαζὶ μὲ λιγοστοὺς ἄλλους Νεοέλληνες, ἔδειξε στὸν κόσμο πὼς ἔχει κι' αὐτὴ συγγραφεῖς, πὼς εἶναι πολιτισμένη. Κι' ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ προσφέρῃ αὐτὴν τὴν ἐκδούλευση, δὲν ἔκαμε στὴ ζωή του ἄλλη ἐργασία, ποὺ ἴσως θὰ τὸν πλούτιζε καὶ θὰ ἐξασφάλιζε τὶς ἀδελφές του. Ἡ Πολιτεία λοιπὸν εἶχε χρέος νὰ τὶς ἐξασφαλίσῃ.

Φαντάζομαι, ***Τιμόκλεια Ἀντωνιάδη,*** τί ὡραῖα ποὺ περνᾷς στὸ χωριό σου τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνες τῶν διακοπῶν, ὕστερ' ἀπὸ κείνος ποὺ μένεις στὴν πόλη, γιὰ νὰ φοιτᾷς στὸ Γυμνάσιο. Σὲ συχναίρω γιὰ τὸν προσδιασμό σου στὴν Γ'. Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψῃς κι' ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσῃς. Βέβαια, σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθῃς καὶ σὺ νὰ γράφῃς ὡραῖα· γιατὶ ὅπως λές πολὺ σωστά, οὔτε ὁ κ. Φαίδων οὔτε καμένας δὲν ἔγραφαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἔτσι ὅπως γράφουν τώρα. Σιγὰ-σιγὰ συνήθισαν...

Μὰ ἤταν δυνατό, ***Ἐρείκη,*** νὰ μὲ «μαυρίσης» ἐσὺ μὲ καμμιὰ ἀποτυχία; Ἤμουν τόσο βέβαιη ὅτι θὰ μ' ἔβγαζες ἀσπροπρόσωπη! Καὶ νὰ ποῦ καταφερες νὰ μπῆς στὸ Γυμνάσιο τῶν ἀγοριῶν, ἀφοῦ τῶν κοριτσιῶν ἔχει δυὸ μόνο τάξεις, καὶ σίγουρα θὰ τὸ τελειώσης θριαμβευτικά, γιὰ νἀρθῆς ὕστερα ἐδῶ νὰ σπουδάσης στὸ Πανεπιστήμιο... Ὑπάρχουν τὰ περσυνά ἐκεῖνα φυλλάδια ποὺ σοῦ λείπουν, καὶ κοστίζουν, γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, 2 1|2 πέννες τὸ ἕνα, ἢ δρ. 3,50.

Ναί, ***Μιμόζα,*** τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ ξαναστέλνεις συντομευμένο κατὰ τὴν ὑπόδειξή μου, θὰ δημοσιευθῆ τώρα κατὰ προτίμηση. Γιατὶ εἶχε πάρει τὴ σειρά του καὶ γιατὶ τώρα εἶναι ἀρκετὰ καλό, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε, νομίζω, νὰ συντομευθῆ ἀκόμα καὶ νὰ γίνη ὡραιότερο.

Βοναπάρτη καὶ ***Σεμιζέττα,*** θὰ εἴδατε τὴν ἔγκριση τῶν ψευδωνύμων σας. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφετε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μὲ τὶς ἐνέργειές σας, καθὼς καὶ τῶν φίλων σας, ποὺ εἶναι ἐπίσης ἐνθουσιασμένοι μαζί μου, θὰ μὲ διαβάσετε στὴν πόλη σας, ὅπου, σχετικῶς, τόσο λίγους ἔχω συνδρομητές.

Καλὰ ἔκαμες, ***Ρογῆρε,*** ποὺ ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος στὸ Διαγωνισμό. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα καὶ χαίρω ποὺ ξαναδιαβάζεις μ' εὐχαριστηση τὸ «Πράσινοι καὶ Βένετοι», ἀν καὶ τὸ διάβασες γαλλικά. Φυσικά, στὴ γλῶσσα τοῦ κανένας καταλαβαίνει κι' αἰσθάνεται ἕνα ἔργο καλύτερα.

Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ***Λυσόχαρτο.*** Τὸ «πεζὸ ποίημα» ἢ «πεζοτράγουδο» εἶναι μετάφραση τοῦ γαλλικοῦ ὅρου «poème en prose» καὶ σημαίνει ἕνα λυρικὸ κομμάτι, ποὺ δὲν εἶναι γραμμένο σὲ στίχους. Φυσικά, διαφέρει ἀπὸ τὴν πεζογραφία, ποὺ εἶναι ἁπλὴ διήγηση, ξερὴ περιγραφὴ ἢ λογικὴ ἔκθεση ἰδεῶν. Καὶ πάλι, ὅταν ἕνα πεζογράφημα ἔχει λυρισμό, ἔξαρση, ὄφος, λέμε: «καλέ, αὐτὸ εἶναι ἕνα πεζὸ ποίημα!» Συμβαίνει μάλιστα νὰ μὴν εἶναι καθόλου ποιητικὰ κάποια κομμάτια ποὺ γράφονται μὲ ἀξιώσεις «πεζῶν ποιημάτων», ἐνῷ συχνὰ βρίσκουμε ποιητικώτατα κομμάτια μέσα σὲ χωρὶς ἀξιώσεις πεζογραφήματα· (π. χ. σ' ἕνα μυθιστόρημα.) Στὴ γλῶσσα μας, πρότυπο «πεζῶν ποιημάτων» εἶναι οἱ «Πεζοὶ Ρυθμοί» τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου, ποὺ ἔχουν ἐκδοθεῖ σὲ ἰδιαίτερο τόμο.

Τί ἰδέα κι' αὐτή, ***Ἐγγλεζίτσα!*** Ἀπεναντίας, ὅ,τι κι' ἂν μοῦ γράψῃς, μ' ἐνδιαφέρει. Αὐτὸ νὰ ξέρῃς, καὶ νὰ μοῦ γράφεις πάντα ὅ,τι ἔχεις στὸ νοῦ σου ἀδιάπακτα. Θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρεύῃς ἔκτακτα ἐνδιαφέροντα θέματα γιὰ τὰ γράμματά σου μὲ μένα. Μ' ἐνδιαφέρει τὸ κάθε τί, μὰ καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἕνα Διαπλασόπουλο, παιδί μου.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γιάννης Χιδίρογλους μοῦ γράφει ὅτι καὶ στὸν Πειραιᾶ, στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ τῶν Sœurs St Joseph, τὸ μετάλλιο ποὺ ἔδωσε ὁ Γάλλος πρεσβευτής, τὸ πῆρε μιὰ Διαπλασοπούλα, ἡ ***Ἑλένη Καραγιάννη.*** Καὶ προσθέτει: «Τί τιμητικὴ διάκριση καὶ πόσο περήφανη πρέπει νἄναι ἡ Διάπλαση γιὰ τὴ μεγάλη πρόοδο τῶν παιδιῶν τῆς!»

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο. Στὸ ἐρχόμενο θἀπαντήσω καὶ σὲ πολλοὺς ποὺ μοῦ ἔγραψαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἤθος» τῆς ***Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.*** Εἶναι καλογραμμένο ὅπως ὅλα τὰ κομμάτια τῆς φίλης μου. Ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνόησα τὴ σκέψη της. Ἕνα κοριτσάκι παθεῖ νὰ εἶχε φτερὰ νὰ πέταγε «σὲ χῶρες ὄμορφες, ἀνθοσπαρμένες, ἐκεῖ ποὺ ὁ ἥλιος εἶναι πιὸ λαμπρὸς κλπ.» νὰ βρεῖ τὴν πολυπόθητη μικρὴ φίλη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι καμμιὰ μικρούλα φίλη ποὺ ἔχει παθάνει πρόσφατα. Πιὸ κάτω ὅμως ἡ φίλη αὐτὴ λέγεται «ἄγνωστη καὶ φανταστική» κι' αὐτὸ πιὰ συγχίζει τὰ πράγματα καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ συμπεράνει. Ἡ ***Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*** θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγράψει τὸ κομμάτι, δίνοντάς του ἕνα σαφέστερο τόνο.—«Ἐπάνοδος» τῆς ***Μαγιάτικης Ἀδρας.*** Ἀπορρίπτεται ἐξ αἰτίας τῆς γλώσσας του, ποὺ εἶναι κάπως σχολαστική. Γραμμένο στὴ ζωντανὴ μας γλῶσσα, θὰ ἦταν ἕνα νόστιμο κομμάτι, μὲ ζωηρὴ περιγραφικότητα.—«Λαμπρὴ» τοῦ ***Τρικκαλινοῦ.*** Τόσο μεγάλα διηγήματα, καὶ μάλιστα εἰκονογραφημένα, δὲ δημοσιεύονται στὴ Σελίδα ἰσας, ὅσο καλὰ κι' ἂν εἶναι.—«Θάνατος» τῆς ***Μούσας τοῦ Ὁμήρου.*** Οἱ ἔννοιες του εἶναι κοινές. Ἀλλὰ διακρίνει κανεὶς ὅτι ἡ ***Μούσα τοῦ Ὁμήρου*** ἔχει ἀρκετὴ ἄσκηση στὸ γράψιμο καὶ θὰ γράφει πολὺ καλύτ

ρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ συμμορφώσου') ***Τρελλόπαιδο*** (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καί . . . σὲ συγχωρῶ πού μοῦγραψες μὲ μολύβι') ***Φλώρην Οὐράνην*** (ἔστειλα' πολύ σωστά αὐτά πού γράφεις γιά τούς Συλλόγους') ***Ἐλευθ. Καραλέτσον*** (χαίρω πολύ γιά ὅλ' αὐτά πού μοῦ γράφεις· μὰ δὲν ἀμφιβάλλω πώς θά κάμετε κεῖ-πέρα θαύματα!) ***Σουνιάδα Ἀθηνᾶν*** (κι' ἐγώ χαίρω πολύ πού θά σᾶς ἔχω καὶ πάλι· θά εἴδες τὴν ἔγκριση ψευδωνύμων γιά σένα καὶ γιά τ' ἀδελφάκια πού τά φιλῶ') ***Πρόκριν*** (ἔστειλα 25 τετράδια· δόξαζε τὸ Θεό πού ἔγινες καλὰ καὶ γιά τὸ σχολεῖο δὲν πειράζει· δίνεις τώρα ἐξετάσεις·) ***Συντυποσύλι*** (γιά τὸ κομμάτι τῆς ***Δ.*** δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ· τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι τὸ ἔλαβα καὶ δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ σειρά του·) ***Πούσουλο*** (στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων—Αἰνιγμάτων κτλ.— κι' ἐκεῖ θὰ ἰδῇς πῶς μπορεῖς νὰ στείλῃς αὐτὰ πού ἔχεις· τὸ ἀνέκδοτό σου δὲν τὸ βρῆκα πολὺ νόστιμο· ἄλλη φορὰ ὅμως ἂν μοῦ ξαναστείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα, νὰ τὸ γράψῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) ***Ρασπουτὶν*** (ἔστειλα· συγχαρητήρια γιὰ τὸ Ντικό· πές του νὰ μοῦ στείλῃ αὐτὰ πού ἑτοιμάζει· κι' ἐγὼ ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ εἶναι ὅπως τὰ θέλω·) ***Γελαστὴν Μικρούλαν*** (ἔστειλα τετράδια· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς γιὰ τὸ βόλεῖ·) ***Λευκάταν*** (μὰ βρέσει ἡ ἰδέα σου νὰ κρατήσῃς γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ ὡραῖο ψευδώνυμο, καὶ μ' αὐτὸ νὰ γράψῃς ἀκόμα καὶ μεγάλος· ἔτσι ἔκαμε κι' ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας, πού μ' αὐτὸ τὸ διαπλασιακό του ψευδώνυμο εἶναι σήμερα γνωστότατος στὸ φιλολογικὸ κόσμο·) ***Πόνου Δάκρυ*** (συμμορφοῦμαι καὶ ἀπὸ τὸν λ)μὸ τῆς ***Ἀνδαλουσίας*** παίρνω τὸ συμπλήρωμα δρ. 10,70·) ***Ἐλληνὰν*** (δὲν πειράζει, Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου· δὲν μπορεῖ, βλέπεις, νὰ γίνουνται σ' ἕνα καλοκαίρι ὅλοι· ὄχι, τὸ ἁπλό τοπίο δὲν εἶναι «σκηνὴ τοῦ δπαίθρου»· πρέπει, ὁπωσδήποτε, νᾶχῃ κι' ἀνθρώπους πού κάτι νὰ κάνουν·) ***Κένταυρον*** (ἔστειλα· φυσικά, δὲν θὰ λάβῃς μέρος παρὰ σ' ὅσους Διαγωνισμοὺς μπορεῖς· ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού λές, ὅτι οἱ ἄλλοι ἔχουν «συγγενεῖς» ποιητὲς καὶ ζωγράφους· καθόλου· οἱ φίλοι μου πού διακρίνονται καὶ στὴν ποίηση καὶ στὴ ζωγραφική, ξέρω καλὰ ὅτι ἐργάζονται μόνοι τους, χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός") ***Πιτοιρίκον τοῦ Ἀγρινίου*** (δὲν εἶναι λιγάκι σόκιν τὸ ἀνέκδοτο πού ἔστειλες τοῦ Ἀνανία; ἀπορεῖ μάλιστα πῶς μπόρεσες νὰ γράψῃς ἐκεῖνη τὴ φράση πού εἶπε ὁ ξένος στὸ Ζακυνθινό· θὰ πῇς: χωρὶς αὐτή, τὸ ἀνέκδοτο δὲ θάχε καμμιὰ νοστιμάδα· τὸ ξέρω, ἀλλά, βλέπεις, δὲν γράφονται ὅλα . . .) ***Τρελὸ Φοιτητάκι*** (δὲν εἶναι πιά, οὔτε ξέρω ποῦ βρίσκεται·) ***Πωγωνᾶτον*** (ἔστειλα· ἡ λέξη εὐρῶς σημαίνει μούχλα· ναί, στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες ὁ χωριστὸς στίχος ἔχει 3 δραχμές· ἀλλὰ μιὰ Ἀγγελία πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μόνο χωριστὸ στίχο, ἔχει δρ. 6, γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἐλάχιστος ὅρος· δηλαδὴ μὲ λιγότερο δὲν δημοσιεύεται **Μ. Ἀγγελία· ἐννόησες τώρα;**) ***Ἰθώμην, Δ. Σ. Θεοδωρόπουλον, Συρανώ, Ἑσπέρι τῆς Ἠπείρου, Ὀρφανοῦλαν*** κτλ. κτλ.

Καλλιόπην Καβουνίδου, Α. Τζίκαν, Μιὰ Ψυχή, Ρ. Ρουμελιώτην (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***18 Αὐγούστου***, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 246ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τοῦ καὶ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου.

587. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἕνα ψάρι
Μακρύ, μὰ ὄχι μεγάλο·
Στὴν Ἱσπανία γιὰ τίτλο
Συχνὰ παίρνουν τὸ ἄλλο.
Τὰ δυὸ μαζὶ ἑνωμένα
Χωρὶς βοηθητικό,
Ἕνα πουλὶ μᾶς κάνουν
Ἀποδημητικό.

Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεῦτσος

588. Στοιχειόγριφος

Θεὸς μεγάλος ἤμουνα,
Μὰ χάνω τὸ κεφάλι
Μαζὶ μὲ τὸ λαιμό,
Καί,—ἄλλο αὐτὸ παράξενο, —
Στὴ θέση μου προβάλλει
Τετράποδο κοινό.

Ἀετὸς τοῦ Πόντου

589. Μεταγραμματισμὸς

Ὁμηρικὴ βασίλισσα
Παίρνει κεφάλι νέο,
Κι' ἕνα νησὶ ἐμφανίζεται
Μεγάλο καὶ ὡραῖο.

Εὐτυχία Κυζικηνοῦ

590. Ἀναγραμματισμὸς

Πόλη ἀρχαία στὴ Θεσσαλία
Ἂν τὴν ἀναγραμματίσῃς,
Ἀφοῦ κόψῃς τὴν οὐρά,
Ἄλλη πόλη ξακουσμένη
Τωρινὴ θὰ σχηματίσῃς
Τῆς Ἠπείρου μιὰ χαρά.

Περφυρογέννητη

591. Γωνία

\+ * * * * = Ποταμός.
* + * * * = Θεός.
* * + * * = Νησίς.
* + * * * = Τιτάν.
\+ * * * * = Ὀστοῦν.

Οἱ σταυροὶ καθέτως Μοῦσα.

Χρυσαλλὶς

592. Κρυπτογραφικὸν

12345 2626 = Ἀγαπητόν.
236426 = Πολύτιμος λίθος.
3643623 = Γυνὴ διάσημος
435536 = Ἐπίθετον θεᾶς.
52663 = Πόλις.
6326 = Ἀρχαία πόλις.

Τῶν Π. Μανιατοπουλος

593, Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

—Ἔλα τώρα, Αἴγλη, κόπιασε νὰ μοῦ πῆς πῶς κι' αὐτὸ τὸ καρπούζι δὲν εἶναι . . .

— Τί;

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω.

Στεναγμὸς τοῦ Πόντου

594. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἐπιθέτων

λαός, φωνή, λίθος, φρούριον, γέρων.

Νὰ εὑρεθοῦν ἐπίθετα ἁρμόζοντα εἰς τὰ ἄνω οὐσιαστικά, τὰ ὁποῖα νὰποτελοῦν ἑλληνικὴν πόλιν.

Νίκη τοῦ Παιωνίου

595. Φωνηεντόλιπον

κτ - τν - γ - κ - τ - κρ - τ.

Γόρδιος Δεσμὸς

596. Γρῖφος

```
o       o       1                   δον
o     o     1     1             δον     δον
    θαλ           μιλ         δσοι         τὸ
o     o     1     1             δον.    δον
      o           1                   δον

        σο  σο  σο
        σο  σο  σο          Φὸν
        σο  σο  σο  σο
```

Κατεργαράκος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

598. Sans Voyelles

bInchr - n - ngr - n - prd - sn - svn

Ἀμαρυλλὶς

Ὁ ὑπ' ἀρ. 542 Χειρόμυλος

Εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 360ου φυλλαδίου ὁ Χειρόμυλος εἶναι λανθασμένος: Ἀπὸ τὴν βάσιν του, πρέπει νὰ σβυσθῇ ἡ προτελευταία σειρὰ ὡς περιττή. Οὕτω ἡ κάθετος θἀποτελεσθῇ ἀπὸ 9 σταυροὺς (ἀντὶ 10), αἱ δὲ λέξεις τῆς βάσεως θὰ εἶναι 3 (ἀντὶ 4).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 25

369. Φοῖνιξ (φῖ, νῦξ.) — 370. Λάρος-Πάρος. — 371. Αἴσωπος-Ἀσωπός.—372. Ἡ φωτογραφία.

373.
```
      Φ   N   N   Σ
    H   O   Ω   O
  Σ   A   P   Φ
Ω   A   H   A   Y   H   E   O
I     O     M     N     N
    Y     I     O     O
      A     A     Σ     Σ
```

374. ΜΕΤΡΙΟΝ (ἔντομον, τρομερόν, ρέον, Ἰόνιον, ὅριον, νίτρον). - 375-379. Διὰ τοῦ ΑΠΟ: ἀποβολή, ἀπόδειπνον, ἀπόβασις, ἀπόλυσις, ἀπόθεμα. — 380. ΜΑΧΑΙΡΑ-ΠΛΟΥΤΩΝ (ΜΠάτης, Ἀλφειός, ΧΟῖρος, ΑΥστρία, Ἰταλία, ΡΩμη, Ἀνδρέας.) — 381. ***Μεταξὺ δύο κακῶν, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.*** (μὲ τὰ ξῖ, δύο κα, κοντό, μῖ, χῖ, ρῶ, νβ, ελτ εἰς τον,.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΘ' — 801/

Ὅσοι μοῦ ζήτησαν Μ. Μυστικὰ, κάρτες, ἂς στείλουν πρῶτοι: Πιπίναν Ζαντέ, Δίδρην Ἀαμπείας. **Μιμέζα**

/ΚΘ' — 802/

«Ψυχολόγοι», ἡ Δ/σίς μου εἶναι (ΚΘ'—109). Στείλατε τὰ γυαλιά. Περιμένω ἀνυπομόνως!!! **ΜΑΓΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ**

/ΚΘ' — 803/

Τὸ περιεχόμενο τοῦ κεφαλιοῦ τῶν «Ψυχολόγων» ἀσφαλῶς θὰ ζυγίζῃ λιγότερο τῶν 50 δραμιῶν γιὰ νὰ βάζουν τέτοιες ἀγγελίες. Τώρα καταλάβαμε, γιατὶ οἱ συνταλεύσεις τους γίνονται στὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. **ΖΙΖΑΝΙΑ**

/ΚΘ' — 804/

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς **καρτῶν τοπείων**. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα (ἄνω 3 δραχμῶν). Βραβεῖα: 1ον) Φοῦτ μπάλ, 2ον) Ἀργυροῦν μολυβδοκόνδυλον, 3ον) Ἀγαλμάτιον, 4ον) Βιβλίον. Δ/σις: (ΚΘ' — 380). Διαγωνισμῶν: **Ἑσπεράντο**

/ΚΘ' — 805/

Πέτρε Ριονσαί, δὲν θυμᾶμαι ἐσένα, ἀλλὰ τῆς ψευτιᾶς σου. **Λαγωνικὸ**

/ΚΘ' — 806/

Χαῖρε Διαπλασόκοσμε. **Μαγικὴ Νυχτιά**, ἀλληλογραφοῦμε; **Κλαμμένο Βιολί**, σὲ ξέρω· νὰ σ' ἀποκαλύψω; ἀπάντησε. **Σεφτέρι τῆς Ἠπείρου**

/ΚΘ' — 807/

Λευκὴ Μαρκησία, εἶν' ἀλήθεια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον· ἀλλὰ γιατί;;; **Γονδολιέρα**

/ΚΘ' — 808/

Ἐκάβη, δέχεσαι μετ' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν; **Πωγωνᾶτος**

/ΚΘ' — 809/

Ἑκτωρ, μὴ γίνεσαι γελοῖος. **ΓειάΣΑΣ** δὲν εἶναι Βενετάκης. (Διαπλ. Βεβαιῶ) **ΓειαΣΑΣ**

/ΚΘ' — 810/

Σκερτσέζα, **Ἀνδαλουσία**, τί πάθατε νὰ περιμένω ἀκόμη; **Αἴα**, ἐπέστρεψε γράψε. **Ξυπνεπούλι**

/ΚΘ' — 811/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: α' Μαργαρίτα τοῦ Ἄγρου, β' Μελαγχολικὴ Ὕπαρξις, γ' Ν. Μουχτάρης. Ἀποστείλατε Δ/σεις. Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Καρτῶν τοπείων. Συμμετοχὴ δρ. 1. Προθεσμία μέχρι 1 Ὀκτωβρίου. Βραβεῖα 4. Δ/σις: (ΚΘ'—649). Ἀκακία ποία ἡ Δ/σις; **ΤΡΙΚΚΑΙΙΝΟΣ**

/ΚΘ' — 812/

«Ζιζάνια», σᾶς δοκιμάσαμε πιά . . . Νομίζουμε καλύτερο νὰ μὴ σᾶς λογαριάζουμε . . . **Νησιωτοπούλα, Παμπόνηρη**

/ΚΘ' — 813

Μαγιάτικη Αὔρα, **Καραμπαμπᾶ**, **Δραμαία, Λυδεχαρτο, ἔλκβα**, σύγχαριστῶ, ἔστειλα. **Μιχαὴλ Κουμπᾶ**, δέχομαι ἀλληλογραφία. Δ/σις; Περιμένω τετράδιάκια καὶ κάρτες ἀπ' ὅλους ἐς. **Κόρη τῆς Κυζίκου; Φλώρης Οὐράνης**

/ΚΘ' — 814/

Ἀντὶ δραχμῶν 125 ζητεῖται ὁ 10ος τόμος τῆς Α' Περιόδου (1886—Β'). **Ἀπευθυντέον κ. Α. Κ., Γραφεῖα Διαπλάσεως.**

/ΚΘ' — 815/

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ φίλου μου Χάρωνος τοῦ πορθμέως, μεγάλη τριωμία ἐνεκήφασε ἐν τῇ . . . Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ κατέστησεν ἀδύνατον πᾶσαν ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ συγκοινωνίαν . . . Διὸ καὶ παρακαλοῦμαι τοῦ ἀρχικοῦ μου σχεδίου, ἐσχάτου ζῶν αἰώνιον εἰς τοὺς τέως μελλοθανάτους . . . **ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ**

/ΚΘ' — 816/

ΗΡΩΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ!

(Συνέχεια· ἴδε ΚΘ'—50)

6) Μαρκήσιος Σατωμπριὰν=Βάντσης, 7) Φανφὰν λὰ Γουλίπ=Αἰαίης, 8) Βασίλειος Μακεδὼν=Παρμενίδης, 9) Βασίλισσα τοῦ Δάσους=Πετρίδου, 10) Μαγεμένο Βασιλόπουλο=Ζερβός. Χά! χά! χά! Καὶ τώρα Σᾶς χαιρετῶ, ὦ πεπτωκυῖαι μεγαλειότητες! **ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ**

/ΚΘ' — 817/

«ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ»

Ἱδρύθη ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον Σύλλογος ἐν Δράμᾳ, μὲ σκοποὺς ἀποκλειστικῶς εὐγενεῖς καὶ πατριωτικούς. Προσωρινὴ Δ/σις Δ. Μ. Δημητριάδην, Ἱπποκράτους 240 Δράμαν.

Οἱ ἱδρυταὶ { ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ, ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ, ΖΟΣΑΕΝ

/ΚΘ' — 818/

ΜΙΚΡΗ ΑΡΤΙΣΤΑ, στὴ γιορτούλα σου δέχου ἕνα μπουκετάκι μυρωμένο μὲ τὶς καλύτερές μου εὐχές. **ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΤΙΣΤΑΣ**

/ΚΘ' — 819/

Ποῖος α θ' ἀρνηθῇ ν' ἀλληλογραφήσῃ. Ὁ ἐνθέμιον τῆς Διαπλασιακῆς του ζωῆς μὲ τὸν **Βασιλιὰ τοῦ Ἅδου**; Στείλατε Constantin Vassiliadès, Rue el cheikl Beram, Alexandric (Egypte).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

/ΚΘ' — 820/

Μακντόψ, Μεγάλη Ἑλλάς, Μιράντα, Λάουρα Λαπλάντ, Σγουρόμαλλη, νὰ περιμένω Μ. Μυστικά σας; Δ/σις: Ρίτα Μακρῆ, Πύργον. **Λατάνια**

/ΚΘ' — 821/

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, φρονίμεψε στὴν ἐξοχή, ἢ θὰ λέγεσαι ἀκόμα **ΤΡΕΛΛΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ**

/ΚΘ' — 822/

Τρελλὸ Φοιτητάκι, ἡ ἐπεῖρα σοῦ ἐπιβάλλει νὰ σὲ φωνάζουν: **ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ**

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ. Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι